OCTAVIAN SĂRBĂTOARE

PE CALEA LUI ZAMOLXE

VIEȚI DIN FOC ȘI PIATRĂ

First published in Australia in Dec. 2009 by
Sarbatoare Publications, Sydney, NSW
For other publications SEARCH 'Octavian Sarbatoare' at
National Library of Australia: http://www.nla.gov.au/
sarbatoare@hotmail.com

Copyright © 2009 and subsequent years by Octavian Sărbătoare (Australia). Această lucrare este copyright (are drept de autor). Lucrarea poate fi liber folosită ca fişier electronic, copiată sau tipărită în forma actuală, pentru folosinţă personală şi publică, dar nu şi pentru scopuri comerciale, cu condiţia să rămână nemodificată şi dreptul de autor (copyright) şi autorul să fie menţionate.

Australian National Library Cataloguing-in-Publication entry:

Sărbătoare, Octavian.
Pe Calea Lui Zamolxe : Vieţi din foc şi piatră

ISBN 978 0 9807337 1 6.

I. Title.

859.335

Typeset by Sarbatoare Publications

Pe prima copertă: Un chip al Zeului Zamolxe; Sfinxul din Bucegi şi rugul Lui Zamolxe
Pe coperta a patra: Imaginea chipului regelui Decebal sculptată pe Columna lui Traian.

Octavian Sărbătoare

Pe Calea Lui Zamolxe

Vieți din foc şi piatră

Colecția Deceneu

Sarbatoare Publications
Sydney

Prefață

Prezenta carte, o continuare a volumelor *Pe calea lui Zamolxe: Trezirea strămbunilor* şi *Pe calea lui Zamolxe: Renaşterea neamului românesc*, întregeşte panorama spirituală a noului imaginar religios românesc, zamolxianismul modern. Subtitlul cărții, *Vieți din foc şi piatră*, sugerează valoarea de conştiință a focului, pe când piatra semnifică statornicia.

În cazul de față modul de expunere al ideilor este diferit de cel al părțile anterioare. Conținutul cărții este format în cea mai mare parte din vise vivid conştientizate. Spații fizice şi momentele temporale, existente într-un viitor potențial, permit înfiriparea unei perspective surprinzătoare a spiritualității zamolxiene.

Această a treia parte, a trilogiei *Pe calea lui Zamolxe*, reia temele anterioare dintr-o perspectivă cu totul nouă. Personajele, unele dintre ele fiind deja cunoscute, participă în noile şi vechile lor reîncarnări. Aria extinsă a subiectelor face ca acest volum să fie o concluzie a tot ceea ce a fost expus în întreaga trilogie *Pe calea lui Zamolxe*. Sfera de idei prezentate permite ca Zeul Zamolxe să fie privit cu cel mai înalt respect, astfel că titlul cărții şi numele Său în context reflectă aceasta.

Octavian Sărbătoare, 2009, Sydney, Australia

Cap. 8

O lume nouă

Sunt în Sydney, Australia. Aflu de la prietenii mei din România că au avut loc inițieri zamolxiene la Peştera Lui Zamolxe de la Polovragi. Un grup de zâne moderne au pus astfel bazele preoțimii decenee de gen masculin într-un loc unde se spune că ar fi stat în vechime Însuşi Zamolxe. Cu certitudine se poate spune despre acest lăcaş că a servit drept adăpost preoțimii zamolxiene atunci când o parte dintre ei s-au retras aici de la Sarmisegetuza Regia, pe coama munților, înainte de ocuparea cetății şi a sanctuarului dacic de către trupele romane.

Noile inițieri au creat parteneriatul sacerdotal deceneu-decenee, în zamolxianismul zilei. O astfel de veste reprezintă înfiriparea unei aspirații la care visa profesorul Bârnea, deschizătorul de drumuri în spiritualitatea neamului românesc. De curând, în luna septembrie 2009, el a plecat la templul celest al Lui Zamolxe.

În ziua şi la ora hotărâtă, 11 noiembrie 2009 ora 11, mă găseam şi eu în meditație zamolxiană. În prezența a 11 lumânări participasem în spirit la marele eveniment.

În zilele ce au urmat am aflat detalii despre desfăşurarea cu succes a inițierilor – 7 bărbați sunt acum preoți decenei. Este un moment istoric spiritual care va avea consecințe adânci în viitorul neamului românesc. Noi românii avem acum sacerdoți zamolxieni – zânele moderne ca preotese decenee şi preoți decenei. Cele petrecute la Peştera Polovragi ne încurajează să pornim cu mai multă încredere pe Calea Lui Zamolxe, a sănătății spirituale a neamului românesc.

După acea seară de meditație îmi fac un program deosebit – aproape zilnic aprind lumânări şi stau în meditație, mai cu seamă înainte de culcare, timp de 15-20 de minute. Nu aştept să primesc nimic special din partea Lui Dumnezeu, doresc doar ca meditația zamolxiană să-mi mențină mintea trează.

După câteva nopți constat că am vise de o factură cu totul aparte. Dimineața îmi amintesc, din ce în ce mai vivid, scene pe care le trăiesc în vis în lumi nevăzute. Am sentimentul că recunosc oameni şi locuri, dar împrejurările sunt cu totul diferite de memoria amintirilor mele obişnuite. Mai mult chiar, port cu mine, în visele ce se succed,

memoria viselor anterioare. Treptat realizez că sunt martor al unor evenimente care se petrec în viitorul neamului românesc.

Astă seară aprind 7 lumânări şi stau în contemplare un timp mai îndelungat. Mintea mi se linişteşte, am un flux continuu de gânduri pe care le stăpânesc foarte bine după voinţă. Sunt hotărât să-mi menţin starea mentală trează şi în somn.

Sting lumânările şi curând adorm, dar realizez că mă aflu într-un somn conştient.

Mă găsesc într-o cabană, undeva la munte. Din camera alăturată se aud voci vesele. Are loc o petrecere şi unele glasuri îmi sunt cunoscute. Deschid uşa şi observ într-adevăr că pe majoritatea celor prezenţi îi recunosc. Un bărbat înalt, frumos, cu trăsături masculine ferme, mă întâmpină cu un zâmbet.

- Mă cheamă Zogru, îmi spune el.

- Eu sunt Iuliu. Te recunosc Zogru. Ce se întâmplă aici?

- Suntem ca de obicei adunaţi să ne bucurăm de viaţă. Tu cum ai apărut aşa pe neaşteptate?

- Nu prea ştiu. Eram în camera cealaltă. Am auzit glasuri vesele şi... iată-mă printre voi.

- Te primim cu drag.

Zogru mă părăseşte pentru a se alătura conversaţiei unui grup de trei femei tinere.

Privesc în jur. Cei prezenţi sunt strânşi în grupuri mici şi stau la taifas. Unii se află în picioare, alţii pe fotolii şi canapele, câţiva sunt aşezaţi roată pe covor. În dreapta mea se află o tânără femeie în mijlocul a doi bărbaţi. Mă apropii de ei şi mă prezint:

- Sunt Iuliu. Dar voi?

- Eu sunt Viviana, iar aceşti doi tineri de lângă mine sunt prietenii mei Codrin şi Ştefan, mi-i arată ea.

- Bucuros de cunoştinţă, le spun tuturor.

O las pe Viviana în compania-i plăcută şi continui să mă plimb printre participanţi. Pe una dintre canapele, observ stând singur pe cineva care-mi este de asemenea cunoscut. Realizez că este o reîncarnare a cuiva căruia îi ştiu numele, dar evit să i-l spun. Intrăm în vorbă.

- Ne cunoaştem, nu? îl întreb.

- Da, da. Sunt Brad. Şi eu te recunosc, dar îmi scapă numele. Parcă te cheamă Alexandru, nu?

- Sunt Iuliu.

- Aaa, da. Aşa, Iuliu. Vrei struguri?

- Dacă eşti amabil. Mulţumesc.

Brad se ridică şi-mi aduce câţiva ciorchini de strugure aşezaţi pe o farfurioară. Apoi tot el anunţă tuturor cu voce tare:

- Dragilor este timpul să aprindem focul sacru. În aproximativ 10 minute ne întâlnim afară.

Treptat, rând pe rând toţi cei prezenţi ies din cameră. Îi urmez. Ne aflăm acum într-o curte spaţioasă în mijlocul căreia se află o vatră de foc aşezată pe o platformă scundă făcută din pietre netede. Lemnele uscate sunt pregătite deja pentru a fi aprinse. Participanţii, strânşi roată în jurul altarului, sunt în aşteptare.

Brad va conduce ritualul. Face câteva anunţuri:

- Ne-am adunat în jurul unui altar al Zânei Iubirii. În curând vom lua parte la focul sacru dacic. Cei care au dorinţe de împlinit către Zeul strămoşesc Zamolxe să le conştientizeze. Apoi să şi le amintească pe timpul desfăşurării ritualului. După invocaţiile obişnuite vom lua cu toţii parte la câteva căsătorii dacice.

„Iată la ce evenimente deosebite particip" îmi zic.

Brad este îmbrăcat cu veşminte de culoare albă. Are pe piept cusut simbolul emblema floarea vieţii. La gât poartă eşarfa albă a sacerdotului zamolxian, eşarfa lui Deceneu.

Se lasă liniştea şi ritualul începe. Brad aprinde focul sacru şi face invocaţii pe care le ştie pe de rost. Sunt şi alţi sacerdoţi care-şi aduc contribuţiile prin invocaţii şi binecuvântări. Participanţii se adâncesc tot mai mult în misterul Focului Lui Zamolxe. După aproximativ 20 de minute ritualul încetează. Brad anunţă:

- Acum veţi lua parte la oficierea de căsătorii dacice multiple.

„Căsătorii dacice multiple? Interesant!"

Alături de Brad se află acum o femeie. Este înveşmântată într-o robă de culoare albă, poartă la gât eşarfa albă a sacerdoţilor zamolxieni. Înţeleg că cei doi formează momentan un parteneriat preoţesc zamolxian şi ei vor conduce ceremonialul care urmează.

Brad prezintă preoteasa decenee:

- Emilia, Zâna Iubirii, se află aici pentru a participa la oficierea care urmează, anunță el. Acum este timpul căsătoriilor. Zogru, vino te rog împreună cu prima persoană cu care vrei să te căsătoreşti.

Zogru şi una dintre tinerele, în compania cărora îl văzusem mai înainte, se apropie de sacerdoți. Cei doi iubiți urcă pe o platformă din piatră înaltă de câțiva centimetri. Urmează invocații şi binecuvântări date de sacerdoții Brad şi Zâna Iubirii. Apoi perechea se apropie de foc. Are loc acum ritualul sudarii inimilor lor în prezența focului sacru dacic. Cei doi îşi împreună mâinile deasupra flăcării sacre, pe când repetă ce le spun sacerdoții. Îşi declară unul altuia iubire. Oficierea primei căsătorii se sfârşeşte cu succes, apoi Zogru este căsătorit după acelaşi ceremonial cu alte două femei tinere.

După o scurtă pauză ritualul se continuă.

- Vom lua acum parte la un alt gen de căsătorie, anunță Brad.

Viviana se apropie de sacerdoți împreună cu unul dintre bărbații în prezența căruia am observat-o anterior. Atât Brad, cât şi Zâna Iubirii, fac invocații şi le dau binecuvântări. Apoi cei doi tineri îşi sudează inimile deasupra focului sacru dacic. Ritualul se repetă între Viviana şi al doilea bărbat ales. Ceremoniile fiind împlinite cu succes, se mai fac câteva anunțuri şi ajungem la final.

- Pentru astăzi am terminat, încheie Brad. Să revenim în casă.

Treptat ne adunăm în camera mare. Suntem toți veseli, ne aflăm la petrecerea bucuriei care are loc după oficierea căsătoriilor dacice. Participanții au acum prilejul să facă daruri proaspeților căsătoriți. Se mănâncă şi se bea după preferințe. Vreau să vorbesc cu Brad.

- Spune-mi te rog mai multe despre căsătoriile multiple, îl întreb. Când şi unde a apărut acest obicei?

- Cum, nu ştii? Dar din ce lume vii omule?

- Nu prea am experiență în acest domeniu, mă scuz. Aş dori să primesc informații de la un preot deceneu ca tine.

- Păi spune aşa! Un moment! se scuză el.

Brad merge la o masă pe care se găsesc preparate, fructe şi dulciuri. Îşi ia pe o farfurie ce doreşte să mănânce şi revine.

- Poate o scurtă istorie a acestor practici ale căsătoriilor multiple m-ar lămuri, îl rog.

- Iată cum stau lucrurile, continuă Brad. Pe la începutul secolului 21 printre români s-a creat treptat obiceiul de a se căsători poligam şi

poliandru, menținându-se şi căsătoria monogamă. În timp, observând succesul nostru, alte popoare au adoptat şi ele acest sistem.

- Uimitor! De ce căsătorii multiple?

- În primul rând dintr-o nevoie socială, aceea de a schimba starea de lucruri anacronică. Un bărbat care iubea şi alte femei, în afară de soția unică, trebuia să-şi ascundă dragostea. Tot la fel se întâmpla şi cu o femeie care iubea alți bărbați în afară de soțul ei. În omenire astfel de situații au generat suferințe şi tragedii. Amanții în loc să-şi arate deschis dragostea unul față de celălalt, aşa cum este firesc, trebuiau să-şi ascundă în societate sentimentul cel mai nobil pe care îl poate trăi omul, adică iubirea. Astăzi căsătoriile multiple echilibrează comunitățile.

- Dar astfel de căsătorii au existat întotdeauna printre oameni.

- Precum spui. Însă ele aveau un caracter local depinzând mai ales de anumite precepte religioase. La hinduşi de pildă exista poliandria, cazul când o femeie era căsătorită cu mai mulți bărbați în acelaşi timp. Pe când la musulmani se practica poligamia, situație în care un bărbat era căsătorit simultan cu mai multe femei. În schimb creştinii se zbăteau de secole în agonia monogamiei forțate, generând multe vieți neîmplinite. Noi, cei de spiritualitate zamolxiană, am pus capăt acestor genuri de chinuri sufleteşti. Încă de la început zamolxianismul modern a adoptat sistemul opțiunii personale în căsătorie.

- Cum a evoluat căsătoria monogamă?

- A rămas la fel. Este şi astăzi dominantă. Dar oamenii, care nu se simt mulțumiți în viață, într-o căsătorie monogamă, pot opta oricând pentru cea multiplă.

Brad este chemat de un grup de prieteni şi mă părăseşte.

Mă apropii acum de Viviana care se află în prezența celor doi soți cu care abia s-a căsătorit.

- Eeei, cum te simți Viviana? o întreb.

- Cum să mă simt? Foarte bine.

- Vreau să ştiu cum vor funcționa căsătoriile tale.

- Ca şi cele în familiile altor femei care au optat pentru poliandrie.

- Cu care dintre soți vei locui?

- Codrin, unul dintre soții mei, are casa lui, dar eu stau acum cu Ştefan, arată ea pe celălalt soț. Dar până la urmă ne vom muta împreună. Soții mei sunt buni prieteni, avem toți aceleaşi obiective

existențiale, gelozia nu-şi are locul între noi. Suntem şi noi, ca mulți alții, o familie multiplă. Nimic deosebit.

Viviana îşi reia conversația cu soții. Îşi plănuiesc viața în comun. Zogru mă cheamă acum la grupul lui.

- Vă las dragilor, mă scuz către Viviana şi ai ei. Merg să vorbesc cu Zogru.

- Pe curând, îmi spune ea.

- Să continuăm discuția noastră, îi propun lui Zogru.

- De acord.

Luăm loc pe două fotolii.

- Spune-mi te rog, de ce redefinirea căsătoriei este considerată ca un element esențial în spiritualitatea zamolxiană? mă arăt curios.

- Iată cum stau lucrurile. Căsătoria exprimă o relație de iubire, iar iubirea este hrănită din suflet. Atâta timp cât căsătoria se manifestă ca o neîmplinire personală, o familie este bolnavă. Fără familii, în care să se manifeste armonia, nu poate exista o societate umană sănătoasă. Încă din zorii ei omenirea a sesizat importanța căsătoriei, ca relație socială de bază, şi a creat în diferite culturi moduri variate matrimoniale. Dar noi zamolxienii am sintetizat aceste relații oferind soluția căsătoriilor multiple pentru toți cei care o doresc. Căsătoria noastră dacică funcționează bine de sute de ani. A fost o reformă extraordinară a relațiilor umane eliminând în mare parte tendințele de violență. Se ştie că multe motive de conflicte, care au avut loc în trecutul umanității, înainte de reforma adusă de noi zamolxienii, au fost datorate neîmplinirii iubirii. Să ne amintim de războiul troian, sau cuceririle musulmane făcute de acei tineri care din cauză că religia lor accepta doar monogamia şi poligamia erau nevoiți să recurgă la violență pentru a dobândi femei. În antichitate romanii au răpit sabinele. Astfel de exemple pot continua la nesfârşit. ***Lipsa de echilibru social cu privire la relația bărbat-femeie naşte violențe****.*

- Oare aceste căsătorii multiple nu au complicat lucrurile, îl întreb. Să ținem cont de faptul că este vorba despre sentimentele umane. Noi oamenii suntem destul de posesivi în această privință.

- Din contră, lucrurile s-au simplificat mult. Printre cei căsătoriți a scăzut procentul divorțurilor. Oamenii nu mai sunt împinşi să se certe în familii, sau în cazuri extreme să-şi ucidă partenerul de viață pentru a se căsători cu altcineva, aşa cum se întâmpla în trecut în societățile occidentale abundente material. Astăzi astfel de situații nu-şi au sens.

Cine doreşte să se căsătorească cu mai multe persoane, eşti liber să o facă.

- Cum rămâne totuşi cu poziţia celorlalţi soţi sau soţii în relaţiile lor cu alţi membri ai familiei multiple?

- Au loc consultări înainte de a primi pe cineva nou în familie. Oamenii discută şi cad la învoială. În această privinţă nu este nimic nou într-un astfel de comportament. Dintotdeauna omul a negociat activităţile în familie, ca de exemplu cine va face cutare sau cutare treabă, munca în societate sau distracţia individuală şi colectivă, etc. Firea umană a rămas tot aceeaşi, doar cadrul social s-a schimbat permiţând libertatea de care omul avea nevoie.

- Deci societăţile umane acceptă legalitatea căsătoriilor multiple.

- Omenirea, în cea mai mare parte a ei, a renunţat la legalizarea prin contract a căsătoriilor, înţelegând că astfel de legături nu pot fi tratate ca înţelegeri de afaceri, ci ale inimilor. Astăzi nu este nevoie să închei niciun act care să ateste o căsătorie, deoarece sacerdotul zamolxian facilitează relaţii între suflete. Oricum statutul social al perechilor, acela de a trăi împreună, conferă drepturi legale specifice persoanelor care procedează astfel. Este ceea ce se numeşte căsătoria de facto. Aceasta a eliminat de mult timp căsătoria legală cu actul de contract.

- Mă gândesc că totuşi uneori lucrurile pot deveni mai complicate, îi spun lui Zogru. De pildă să luăm situaţia când un bărbat, aflat într-o căsătorie poliandră, se îndrăgosteşte de o femeie care se găseşte într-una poligamă. Cum se rezolvă aceast caz? Unde vor locui? Cum se va desfăşura o astfel de legătură de iubire?

- Aparent acesta este un caz complex, dar din experienţa pe care o avem de secole, lucrurile sunt simple. Acel bărbat îşi consultă soţia poliandră, iar femeia, de care este el îndrăgostit, vorbeşte cu soţul ei poligam. Se cade la învoială, iar atunci când nu este posibil să se înţeleagă există şi divorţul.

- Ce înseamnă de fapt un astfel de divorţ?

- În această privinţă lucrurile sunt realmente uşoare. Căsătoria a fost făcută ca o legătură personală de iubire în prezenţa focului sacru, care leagă, dar şi dezleagă. Dacă unul, dintre cei doi parteneri ai unei căsătorii, bărbat sau femeie, vrea să divorţeze, este liber să o facă nestingherit. Nu are nevoie de niciun acord al soţiei sau soţului. Simpla dezlegare pe care o face sacerdotul zamolxian la focul sacru,

în prezența unuia dintre soți, face ca acea căsătorie să înceteze. Este nevoie doar ca dezlegare să fie făcută deasupra focului, tot așa cum s-a făcut şi legarea. Atestarea despărțirii este făcută de preotul deceneu sau preoteasa decenee. Această modalitate de a divorța a eliminat toate complicațiile şi chinurile la care erau supuşi soții înainte de reforma zamolxiană a mariajului. Astăzi oamenii care se separă discută prin bună înțelegere sau în instanța civilă drepturile la bunurile pe care le-au făcut în comun. Situațiile de neînțelegeri care duc la judecată sunt rare. De obicei se cade de acord, astfel că foştii soți ies dintr-o legătură de căsătorie onorabil, fără probleme şi complicații.

- Mă întreb cum s-a rezolvat oare problema copiilor rezultați din căsătorii multiple?

- Şi în acest domeniu lucrurile s-au simplificat. În primul rând se stabileşte ştiințific genetic paternitatea copilului. Din punct de vedere legal copilul are 2 părinți. Statutul copilului în familia multiplă este de component al ei prin mama şi tatăl naturali.

- Ce se întâmplă cu copilul atunci când părinții lui divorțează?

- Va fi luat legal în îngrijire de către unul dintre părinți.

- Ce drepturi şi îndatoriri va avea celălalt părinte?

- În acest domeniu s-au adoptat soluții care funcționează. Părinții au drepturi egale asupra copilului minor dacă prin hotărâre legală ei sunt declarați adulți responsabili cu privire la raporturile lor cu copilul minor. De obicei există înțelegerea mutuală. Cât priveşte întreținerea copilului societatea zamolxiană a rezolvat şi această problemă. Pensia alimentară este plătită de stat părintelui care îngrijeşte copilul. Dar desigur că părinții sunt conştienți de nevoile unui copil până când el ajunge la maturitate. Părintele independent participă benevol la bunăstarea copilului, deşi cei doi nu locuiesc împreună. Toate aceste reforme au făcut să înceteze hărțuiala de o viață a părintelui care în trecut trebuia să plătească pensie alimentară. Cine se implică ca părinte iubitor al copilului are o viață mai împlinită. În ultimă instanță copilul, ajuns la maturitate, îşi va evalua singur gradul de apropiere față de părinți cunoscând participarea individuală a fiecăruia la bunăstarea lui materială, emoțională şi sufletească pe timpul cât era minor.

- Ce au făcut alte popoare în această privință, îl întreb. Dacă şi alții au adoptat acest sistem de relații sociale bărbat-femeie înseamnă

că obiceiurile, bazate pe anumite precepte religioase, nu au mai fost urmate.

- Întocmai. ***Religiile care nu s-au putut adapta la nevoia socială de a respecta iubirea au dispărut.***

- Dispărut? Acele credințe după care-şi orientau viața milioane şi milioane de oameni? Îmi pare incredibil!

- Este precum îți spun. Cele mai afectate de reforma socială zamolxiană a căsătoriilor au fost creştinismul şi islamismul. Practic noile forme sociale date de căsătoriile multiple nu au putut fi adoptate de aceste religii şi nu s-au putut face compromisuri deoarece nu le permitea dogma. Un timp islamismul a părut mai reformator deoarece accepta deja căsătoriile poligame, dar până la urmă a fost imposibil să accepte şi căsătoriile poliandre. Condiția inferioară a femeii în islamism nu s-a putut schimba. Alte religii au fost mai flexibile, precum hinduismul şi buddhismul. În schimb iudaismul a fost un timp clătinat de noile idei, dar până la urmă le-a acceptat reconsiderând istoria veche a religiei, cea de pe vremea patriarhilor şi regilor, în Israel şi Iudeea, dar dintr-o perspectivă cu totul nouă.

Zogru îşi îndreaptă acum atenția în altă parte.

- Voi mai veni pe la voi, îi spun.

- Te aşteptăm cu drag.

Un bărbat tânăr mă cheamă acum la grupul lui. Mă apropii de ei, tânărul se prezintă:

- Sunt Alex Exploratorul.

- Eu sunt Iuliu. Eşti un peregrin? Cauți spiritualitatea locurilor?

- Umblu prin toată lumea. Am văzut multe evenimente.

- Spune-mi te rog, cum a evoluat spiritual umanitatea începând cu veacul al 21-lea?

Ieşim pe balcon şi Alex îmi explică:

- De atunci s-au produs mari transformări în lume. Treptat religiile anacronice au dispărut înfiripându-se spiritualități care răspundeau la nevoile raționale ale omului de a relaționa cu divinitatea. Au reapărut în Europa crezurile legate de tradițiile vechi locale, fiind influențate atât de cele de origine orientală cât şi de idei moderne. Respectul pentru natură şi viață a devenit un element cheie al noilor credințe care-i reprezentau comportamental pe oamenii timpului lor. Spiritualitatea zamolxiană le-a fost de exemplu.

- Cum a evoluat idea sacrificiului religios mă întreb? Darurile de jertfă făcute Lui Dumnezeu, au fost de milenii baza unor religii, atât politeiste cât şi monoteiste.

- Oamenii au înțeles că Dumnezeu nu are nevoie de ofrandele lor precum erau sacrificiile de animale, plante şi obiecte. Hinduismul a renunțat treptat la sacrificiile de animale şi flori, deşi au mai fost practicate sporadic şi în secolul 21. Astăzi focul sacru este înțeles în adevărata lui valoare, nu ca pe un mesager de a duce ofrandele arse ca sacrificiu, pe care de-a lungul istoriei religioase oamenii le făceau Lui Dumnezeu, ci ***focul sacru este un mijloc de a trezi conştiința omului către Dumnezeu****. Islamicii, prin sacrificiile de animale, pe care timp de sute de ani le-au oferit lui Allah, şi-au atras practic asupra lor sângele vărsat. Nu-şi dădeau seama că distrugeau creația Lui Dumnezeu, numit de ei Allah, astfel că El ca răspuns i-a distrus pe ei. Tot aşa au suferit şi hinduşii pentru sacrificiile de animale, dar s-au trezit la timp. Nepalul hindus, unde aveau loc în trecut mari sacrificii de animale, a fost răvăşit de violență.*

- Deci astăzi focul sacru nu are nicio legătură cu sacrificiile oferite Lui Dumnezeu.

- Niciuna! În focul sacru dacic nu este permis să se ardă nici măcar o floare, darmite un animal. Se folosesc lemne uscate şi alți combustibili naturali care prin ardere nu sunt toxici. Obiceiurile crude ale unei omeniri primitive au dispărut. Ceea ce credeau ei că este spiritual, prin sacrificii de orice formă, nu se mai practică de mult timp printre oameni.

- Aş dori să ştiu de ce creştinismul a fost respins până la urmă. În afară de faptul că nu s-a putut adapta la noile realități sociale ale familiei, ce altceva a contribuit la aceasta?

- Cazul creştinismului se încadrează într-o explicație a funcționării religilor în general. Crezurile au urmat exemplele paradigmatice ale personalităților umane de la care au pornit. Buddhiştii, de pildă, emulau meditația lor după cea a lui Buddha, ca metodă de a-şi salva sufletele. Musulmanii mărşăluiau să cucerească lumea după exemplul dat de profetul lor care cu sabia a supus oamenii timpurilor lui la credința islamică. Hinduşii urmau exemplele date de feluritele lor zeități, unele fiind vesele, altele crude. Creştinii la rândul lor duceau crucea durerii după exemplul celui mort pe ea. Spre deosebire de toți aceştia, zamolxienii se bazează pe înțelepciunea Lui Zamolxe. Ei se

bucură de viață, învață din toate şi de la toți, se iubesc între ei, iubesc oamenii şi natura. Înțelepciunea este atât credință cât şi rațiune.

- Ce particularități a avut creştinismul ortodox românesc, acelea care au determinat până la urmă apusul lui?

- La creştinii ortodocşi, de pildă, tăierea mieilor se făcea ca să amintească de sacrificiul celui mort pe cruce, căruia i se spunea Mielul Lui Dumnezeu. Preoții ortodocşi binecuvântau ofranda şi sfințeau la biserică mielul sacrificat înainte de jertfă. Unii oameni beau sângele de la acest sacrificiu crezând că le aduce sănătate. Deşi s-a căutat o justificare doctrinară a acestor practici, românii şi-au dat treptat seama de ce neamul românesc a îndurat atâta suferință de-a lungul istoriei – erau pedepsiți de Dumnezeu datorită sacrificiilor rituale de animale. După apusul acestei religii, tăierea mieilor a continuat, dar în proporții cu mult mai mici, tot aşa ca şi a altor animale folosite pentru hrana oamenilor, dar şi-a pierdut semnificația crudă de sacrificiu amintind jertfa celui mort pe cruce. Astfel s-a înțeles cu claritate primitivismul de idei ale creştinismului, faptul că a venera un om sacrificat pe cruce predispunea la vieți în suferință şi prin urmare o societate religioasă se transforma într-o comunitate bolnavă care jelea un om mort în loc să se bucure de viața dată de la Dumnezeu. Religia creştină îşi pierduse astfel scopul de a servi omul, devenise antisocială. Prin înjugarea omului la căratul crucii şi la emularea patimilor celui mort pe ea, ortodoxismul devenise o dogmă anacronică şi fără sens pentru viețile românilor.

Îl las pe Alex Exploratorul şi merg să vorbesc cu Zogru. Îl întreb:

- Spune-mi te rog cum va funcționa iubirea ta pentru trei soții? Se spune că omul are doar un singur suflet pereche. Tu câte ai?

- Tot unul, dar iubirea noastră este sânziană.

- Iubire sânziană? Ce înseamnă aceasta?

Zogru spune ceva dar nu mai aud nimic. Am clipe când alternez între vis şi realitate. Oamenii şi imaginile din cabana în care mă aflu dispar treptat.

Mă trezesc. Am aflat lucruri foarte interesante despre o lume nouă care se va ivi cândva în viitorul neamului românesc. Rămân cu câteva nedumeriri pe care vreau să le rezolv în cursul altor nopți de somn, timp în care mintea îmi va fi trează.

Astă seară îmi aprind iarăşi câteva lumânări şi stau în meditaţie zamolxiană. Vreau să fac un experiment. Voi adormi în gând cu ideea de a afla ce înseamnă iubire sânziană. Întâlnirea mea în vis cu Zogru a lăsat nerezolvată această temă. Voi şti totodată în ce măsură pot orienta visele în direcţii pe care mi le doresc.

Sting lumânările, adorm şi visez:

Mă aflu într-un apartament elegant. Zogru cântă la pian. În cameră sunt câteva persoane care-l ascultă. Printre ei o recunosc pe Viviana. După un timp concertul de cameră încetează. Cei prezenţi aplaudă, apoi îşi încep conversaţiile. Unii se servesc singuri de pe o masa dotată cu bufet suedez.

- Bună Zogru, îi spun atunci când mă apropii de el.

- Bine să ne fie! Eu sunt Păstorel. Dar tu?

- Mă cheamă Ciprian.

- Da, da! Cred că îmi amintesc de tine Ciprian. Am fost colegi la Conservatorul de Muzică.

- Exact.

- Haide să mâncăm ceva, mă invită Păstorel.

Ne apropiem de masa abundentă cu produse şi ne autoservim.

- Vino să-ţi prezint soţiile mele sânziene, îmi spune el.

- Ai soţii sânziene? Foarte interesant!

Ne apropiem de un grup de trei femei. Păstorel îmi face cunoştinţă pe rând cu trei tinere vesele şi puse pe glume.

- Aş dori să ştiu mai multe despre tine, îl rog pe Păstorel. Ce ai făcut după ce ne-au despărţit atunci la terminarea facultăţii?

- Ca de obicei – carieră, familie, copii.

- Când şi unde te-ai căsătorit?

- Cu prima soţie Anda, am făcut jurământul iubirii la un templu de pe Muntele Ceahlău. Ea era originară de pe meleagurile acelea. Cu cea de-a doua soţie Ruxandra, m-am legat cu iubire la un altar în Munţii Apuseni. Iar cu Codruţa m-am căsătorit de curând la templul Zânei Florilor din Munţii Bucegi. A fost alegerea ei. Am şi trei copii, doi cu Anda şi unul cu Ruxandra.

- Şi care dintre soţii îţi este sufletul pereche?

- Toate.

- Te rog să mă lămureşti. Eu ştiu că omul are doar un singur suflet pereche.

Păstorel ia loc pe covor, ceea ce fac şi eu.

- Iată cum stau lucrurile, îmi spune el. Există doar un suflet pereche, dar care se poate manifesta într-una sau mai multe persoane. Sufletul pereche trebuie înţeles ca fiind acea existenţă ideală spre care năzuim. Relaţia mea cu sufletul pereche mă apropie cel mai mult de Dumnezeu. Legăturile de iubire între oameni au valenţe divine, ele sunt cele care îi ajută să crească spiritual şi prin aceasta să se apropie mai mult de Dumnezeu. Este ceea ce multe spiritualităţi, religii şi filosofii ale lumii au numit sau numesc mântuire, salvare, eliberare spirituală, nirvana, etc. Oamenii aleg în viaţă felurite căi de a împlini acest ideal.

- Şi care este calea ta?

- Este cea a iubirii. Folosesc şi alte metode de optimizare care se aplică corpului sau minţii mele, însă iubirea reprezintă modul meu dominant, ceea ce indienii numesc Bhakti Yoga.

- Şi de ce nu o poţi găsi la o singură persoană care îţi este pereche prin sufletul pe care îl poartă?

- Cum spuneam, sufletul pereche este un ideal greu de găsit la o singură fiinţă. Eu îl văd manifestat în prezent în cele 3 soţii ale mele. Dar fiecare om este diferit. Alţii l-au găsit într-o singură făptură omenească. Pentru mine, la acest timp din viaţă, sufletul pereche se află în trei femei pe care le iubesc pentru cât există în fiecare dintre ele spiritul Zânei Sânziana. De aceea astfel de femei căsătorite sunt numite soţii sânziene. Iubirea noastră este sânziană deoarece Sânziana, numită şi Ileana Cosânzeana, este idealul de femeie iubită. Sufletul pereche, aflat în stadii avansate spiritual, se apropie de cel al Sânzienei, Sancta Diana, Zâna Zânelor care binecuvântează iubirea sânziană.

- Deci îţi găseşti împlinirea iubirii în trei soţii.

- Întocmai.

- Dar cum se face că ele îşi găsesc toate împlinirea iubirii în tine? Eşti tu sufletul pereche pentru fiecare din ele?

- Împlinirea iubirii nu este o legătură cu un corp anume ci cu un suflet de om. Soţiile mele sânziene se raportează la sufletul meu nu ca o relaţie de posesivitate personală exclusivă, ci ca o trăire a iubirii. Când ne gândim la spiritul divin noi oamenii Îl iubim pe Dumnezeu fără să-L privim ca pe o proprietate personală. Tot astfel putem înţelege şi iubirea umană. ***Un suflet de om poate fi implinirea iubirii***

***mai multor persoane**. Nu este nevoie să-l dispute şi să-l împartă. Asta făceau în trecut oamenii care nu ştiau ce este iubirea şi rătăceau în tentațiile egoiste ale posesivității.*

- Mulțumesc Păstorel. Te las acum. Merg să vorbesc cu Viviana.

- Bună Viviana. Ce mai faci?

- Mă cheamă Adriana nu Viviana.

- Scuză-mă Adriana. Ştiu că ai doi soți. Te rog să nu te superi pe mine, dar am o întrebare cu caracter personal. Cum dormiți noaptea?

Tânăra femeie se uită ciudat la mine.

- Dar din ce lume vii omule? Nu ştii ce se întâmplă în familii?

- Am trăit mult timp singuratic în munți, mă scuz.

- Află că perechile care se iubesc nu mai dorm împreună de sute de ani. Se întâlnesc în pat pentru orice alte activități numai ca să doarmă nu. Doar în vechime, de mult, acei oameni cu tendințe primitive îşi distrugeau iubirea în pat. Nu-şi dădeau seama că prin a dormi împreună intrau în profanul existenței umane, pe când iubirea şi actul sexual sunt de domeniul sacrului. Eu am camera mea separată, iar soții mei au şi ei fiecare camera lui. Noi în familie avem reguli pe care le respectăm.

Mă trezesc. Sunt foarte bucuros. Am reuşit să orientez visul meu spre temele care cereau un răspuns la întrebările lăsate în suspensie din visele anterioare.

* * *

Cap. 9

Iubire sânziană

Astă seară sting cu grijă cele 8 lumânări şi mă pregătesc de culcare. Aici în Australia este sezonul de primăvară. În camera mea este cald şi somnul mă cuprinde curând. Visez:

Mă aflu în India în oraşul Kolkata. Împreună cu Sangita, soţia mea, sunt pe terasa casei familiei. Este seară şi în depărtare se aude un cântec vesel glorificând faptele eroice ale zeului Rama.

Privim stelele. Sangita alunecă uşor în braţele mele, semn că intră în reverie romantică.

- Iată Steaua Polară, Druva, îi spun. Îţi aminteşti că am văzut-o în Deoghar, atunci la căsătoria noastră? În seara asta îmi pare şi mai strălucitoare.

Sangita nu spune nimic. Îşi îndreaptă privirea către cer şi se face şi mai mică în braţele mele transfigurată de iubire la vederea miriadelor de stele de pe bolta cerească.

- Care este steaua ta? mă întreabă ea. Cea care se transformă în îngerul tău păzitor?

- Tu eşti îngerul meu păzitor, iar eu al tău.

- Cum spui tu iubitule. Dar originea noastră sufletească este într-o stea dublă. Sufletele noastre pereche au fost create din spiritele celor două stele.

- Cum aşa? Crezi tu oare că în stele s-au aflat spiritele noastre care acum sunt suflete în corpurile umane Sangita şi Ramdas?

- Întocmai.

Sangita închide ochii. O cuprind şi mai strâns în braţe. Freamătul ei de dragoste mă ţine treaz, îi simt orice mişcare şi fiecare respiraţie.

După un timp deschidem ochii. Observ acum că Sangita este îmbrăcată cu o frumoasă ie românească brodată cu cusături alese.

- Iată-te că ai acum costum popular românesc! îi spun vesel. Arăţi minunat iubito!

- Dar tu? Ia uită-te şi la tine!

Îmi privesc hainele şi constat că sunt şi eu îmbrăcat în port naţional românesc.

- Ce se întâmplă cu noi Sangita?

- Nu mă cheamă Sangita, ci Silvia. Tu eşti Ionuţ.

- Silvia şi Ionuţ? Sunt două nume pe care le îmbracă acum sufletele noastre pereche.

Închidem ochii. Când îi deschidem constatăm peisajul schimbat.

Ne aflăm acum la Sanctuarul Lui Zamolxe de la Sfinx. Cu o adâncă reverenţă salutăm piatra Sfinxului, apoi piatra Şarpele, păstrătorul înţelepciunii, care are rolul simbolic de a păzi focul sacru existent aici sub formă subtilă spirituală.

- Vino cu mine, îmi spune Silvia.

Suntem la piatra altarului Lui Zamolxe, ne cuprindem în braţe şi ne sărutăm. În câteva secunde mi se perindă prin minte eoni de timp în care mă văd mereu alături de sufletul meu îngemănat.

- Dar de ce ne-am sărutat chiar aici Silvia?

- Este un loc sacru, Sanctuarul Lui Zamolxe şi al Zânei Zânelor, îmi mărturiseşte ea. Prin sărutul nostru am primit binecuvântarea lor.

- Natura a cioplit în piatră chipul Lui Zamolxe. Dar de ce Sfinxul priveşte către Vârful Omu? o întreb.

- Vei afla mai târziu... şi vei vedea.

Un corb zboară pe deasupra capetelor noastre. Este un semn că trebuie să mergem mai departe.

Pornim pe creasta montană. În scurt timp ajungem la un templu. Este frumos ornat cu simboluri şi imagini solare.

- Aici a fost în antichitate un templu al zeului Apollo, îmi spune Silvia. Dar acum este Templul Zânei Soarelui.

Intrăm în încăpere şi aprindem focul sacru.

- Gândeşte-te la dorinţele tale pe când priveşti flacăra, mă sfătuieşte Silvia. Vei fi astfel inspirat să ţi le înfăptuieşti.

Fac întocmai. Îmi perind prin minte câteva aspiraţii pe care le consider importante pentru viaţa mea. Soarele, făuritor a tot ce există pe pământ, va materializa şi dorinţele mele.

- Să ne continuăm calea, mă îndeamnă Silvia.

Ne aflăm acum pe Vârful Omu.

- Iată chipul Lui Zamolxe sculptat în piatra mare de la Vârful Omu, îmi arată Silvia capul de dac.

- Zamolxe, Zeul străbunilor noştri.

- Priveşte obeliscul pe Vârful Bucura. Îţi aminteşti? De nenumărate ori ne-am căsătorit aici în iubire sânziană.

- Iubire sânziană?

- Da. Îți voi spune mai târziu ce înseamnă aceasta.

Privesc spre Vârful Bucura şi văd monumentul impunător. Este ascuțit la vârf şi are patru laturi ornate cu simboluri, basoreliefuri şi inscripții.

- Este Obeliscul Iubirii, îmi spune Silvia. El depăşeşte ca înălțime Vârful Moldoveanu.

- Oooo, impresionant! Aici se află deci punctul cel mai înalt din Munții Carpați.

- Întocmai. Iată acolo templul Zânei Iubirii, îmi arată Silvia o construcție care întrece în frumusețe orice închipuire. De sute de ani îndrăgostiții îşi jură, în acest loc, iubire, căsătorindu-se prin legământ făcut în prezența focului sacru dacic. Este un loc de pelerinaj pentru iubiții de pretutindeni.

Explorăm împrejurimile. Există o multitudine de scări şi terase de unde privitorii scrutează zările.

Citesc pe una dintre laturile Obeliscului Iubirii:

Jurământul iubirii sacre

De astăzi eu fac legământ,
pe tot ce-mi e mai drag şi sfânt,
să onorez mereu iubirea
ce-aduce-n viață împlinirea.

M-oi închina Zânei Iubirii
să primesc cheia nemuririi
şi astfel voi simți iubirea
şi-oi şti ce e nemărginirea.

Din foc cu mâinile-mpreună
pornim să facem casă bună
şi-n viață o inimă vom fi
tot timpul cât ne vom iubi.

- Să mergem la templu la flacăra iubirii sacre, propune Silvia.

Păşim în aria publică a templului. În mijlocul ei arde neîncetat focul. Cei mai mulți dintre cei prezenți sunt perechi, dar pe ici pe colo se află şi persoane singuratice.

- Cuplurile de îndrăgostiți vin pentru a-şi sacraliza sau resacraliza iubirea, îmi spune Silvia. Alții doar ca să privească flacăra iubirii sacre şi astfel să fie inspirați asupra direcției vieții lor sentimentale. Dar sunt şi persoane care şi-au pierdut iubitul sau iubita. Ei vin să

stea în compania spirituală a Zânei Iubirii pentru ca să-i inspire cum să-şi recunoască sufletul lor pereche atunci când se va reîncarna.

- Noi ce vom face aici? o întreb pe Silvia. Dar unde sunt sacerdoţii care servesc templul?

- Ei oficiază numai la cerere. Iubiţii pot face şi singuri legământul dragostei lor.

- Deci se căsătoresc fără intermediar.

- Sunt persoane care preferă aceasta, fără să apeleze la ajutorul sacerdoţilor templului. La astfel de evenimente pot fi prezenţi invitaţii mirilor, dar uneori şi persoane aflate din întâmplare aici la templu. Priveşte acolo!

Observ doi tineri, o fată şi un băiat, că se apropie de foc. Îşi prind mâinile împreună, apoi şi le întind către flacăra iubirii sacre. Afirmă ceva şi fericiţi se strâng în braţe şi se sărută.

- Ce şi-au spus? o întreb pe Silvia.

- Şi-au mărturisit iubire unul altuia prin a recita, în prezenţa focului sacru, Jurământul Iubirii Sacre.

- Să facem şi noi la fel dragă Silvia.

Ne apropiem de flacăra iubirii. Eu şi Silvia ne prindem mâinile şi recităm la unison jurământul.

- Iată că acum suntem căsătoriţi, îi spun Silviei.

- Da, da. Iubirea noastră este sânziană.

- Cum s-a creat această flacără sacră? o întreb.

- Cu sute de ani în urmă a fost aprinsă pentru prima dată de Spiritul Lui Zamolxe. După aceea perechi de îndrăgostiţi au început să-şi formeze deprinderea de a se căsători aici în iubire sânziană. Treptat, în timp, au fost făcute toate cele pe care le vezi. Flacăra iubirii sacre este în primul rând de factură spirituală şi apoi materială. Patroana locului acesta este Zâna Iubirii, acel suflet feminin care a personificat Zâna Iubirii printre români, cândva pe la începutul mileniului al treilea după calendarul vechi.

- Iată acolo o preoteasă decenee, îi spun Silviei. O recunosc după îmbrăcăminte. Vino să vorbim cu ea!

Ne apropiem.

- Omagiu iubirii, o salutăm noi.

- Omagiu iubirii, ne salută şi ea ca răspuns. Cu ce treburi sunteţi veniţi aici la obelisc?

- Noi, Ionuț şi Silvia, ne-am căsătorit de curând în prezența flacării iubirii sacre.

- Felicitări! Şi bun venit în rândul celor care şi-au jurat iubire sacră. Numele meu este Aurelia. Sunt o Zână a Iubirii şi preoteasă decenee aici la templu.

- Ce activități sacre deosebite aveți? o întreb pe Aurelia.

- Astăzi este o zi specială. O tânără, Lavinia pe numele ei, a avut succes în practicile făcute la templu. Iubitul ei, pe care îl pierduse cu câțiva ani în urmă într-un accident, s-a reîntors. Cu alte cuvinte sufletul lui s-a reîncarnat.

- Oooo! Este o realizare de excepție. Cum a procedat?

- Îl iubise foarte mult pe soț. Lavinia a fost foarte persistentă în năzuința ca el să revină. A stat aici în zonă câteva săptămâni, timp în care zilnic mergea la templu ca să fie cu dorințele ei în prezența flacării iubirii sacre. Avea cu ea şi câteva lucruri rămase de la el. În cele din urmă iubirea ei a învins, sufletul chemat a revenit într-un bărbat aflat în vizită aici la templu. S-au recunoscut imediat, căci sufletele pereche nu dau greş. O căuta şi el.

Îi mulțumim pentru informații Aureliei, preoteasă decenee şi Zână a Iubirii aici la Obeliscul Iubirii aflat pe Vârful Bucura.

- Să creăm cu iubire şi din iubire, ne spune Aurelia la plecare.

- Aşa vom face, îi promitem noi.

- Ai înțeles acum de ce Sfinxul priveşte către Vârful Omu? mă întreabă Silvia.

- Daaa! E înălțător! Pentru că marele nostru Zeu, ***Zamolxe Însuşi, aduce omagiul Său IUBIRII****.*

- Hai să mergem mai departe, îmi spune Silvia.

Coborâm pe Valea Obârşiei. Ajungem în curând la templul Zânei Vântului. Este o construcție deschisă în toate direcțiile şi nu are vatră de foc.

- Să trimitem un mesaj către întreaga lume, propune Silvia. Vântul îl va duce hăt departe în cele patru zări.

- Ce mesaj?

- Repetă după mine: Ne iubim! Ne iubim! Ne iubim! Ne iubim! Ne iubim! Ne iubim! Ne iubim!...

Fac întocmai. Vântul bate neîncetat purtând pe aripile lui, în toate direcțiile, mărturisirea iubirii noastre.

Continuăm coborârea observând în stânci chipurile străbunilor geto-daci cum ne privesc. Trecem pe lângă o turmă de oi şi ascultăm o doină din fluier cântată de un cioban.

Ajungem la templul Zânei Apelor.

- Iată această minunăţie de construcţie? îi spun Silviei. Este făcută din marmură albă încrustată cu cristale, pietre semipreţioase şi preţioase. Aici au loc botezuri de copii. Mulţi alţi oameni vin să se împărtăşească cu apa vie şi astfel să aibe o viaţă lungă.

Păşim pe marmura albă ca laptele. Din loc în loc se găsesc fântâni arteziene din care vizitatorii beau apă.

- Să bem şi noi din apa izvoarelor, propune Silvia.

Ne răcorim cu apa limpede ca şi cristalul.

- Ne binecuvântează Zâna Apelor, îmi spune Silvia. Priveşte-te ce tânăr eşti!

- Dar şi tu! Ai faţa unei fetiţe.

Ne întâlnim cu Zâna Apelor, preoteasa decenee a templului.

- Bineţe şi sănătate, salutăm noi.

- Bun sosit, ne întâmpină ea. Mă cheama Cora.

- Noi suntem Ionuţ şi Silvia, îi spun. Ştim că aici la templu botezaţi copii. Vrem să vedem şi noi cum procedaţi.

- Veniţi cu mine, ne invită ea.

Pătrundem în incinta templului unde se află adunată o mulţime de oameni. În mijlocul încăperii arde focul sacru dacic. Preoteasa decenee se apropie de foc şi cheamă părinţii.

- Veniţi mai aproape cu copilul, le spune Cora. Priviţi cu atenţie către foc.

Mama aduce în braţe o fetiţă. Apoi preoteasa decenee recită binecuvântarea botezului, după care îşi înmoaie în apă degetele mâinii drepte şi cu ele răcoreşte fruntea copilului.

- Să fie trează în spirit! le mai spune ea. Ţineţi acum timp de câteva minute privirea fetiţei îndreptată către focul sacru, îi spune preoteasa decenee mamei.

Ceremonia botezului se încheie. Ne apropiem de Cora. Vrem să aflăm mai multe informaţii.

- Ce alte botezuri mai sunt folosite? o întreabă Silvia pe preoteasa decenee.

- În afară de botezul apei, pe care l-aţi urmărit, avem şi botezul pământului, al focului şi al aerului. Eu oficiez aici mai ales ritualul

botezului apei pe care îl pot face şi Zâna Ploilor sau Zâna Izvoarelor, şi orice altă zână legată de principiul apei. Pentru botezul pământului trebuie să apelaţi la o Zână a Pământului, sau la Zâna Pădurii, deoarece pădurea este haina pământului. Pentru botezul focului la o Zână a Focului sau o Zână a Soarelui. Pentru botezul aerului sunt potrivite Zâna Aerului sau Zâna Vântului. Dar în circumstanţe de excepţie sacerdoţii zamolxieni pot înfăptui orice fel de botezuri, deşi este de dorit ca ritualurile să fie înfăptuite de către personificarea spirituală cea mai potrivită.

- Pot oare şi alte persoane să boteze chiar dacă nu sunt sacerdoţi zamolxieni? o întreb pe Cora.

- Desigur. Numai dacă acea persoană intră în spiritul care va marca ceremonia, cu alte cuvinte sacerdotul temporal se personifică pentru scurt timp în Zâna Apelor, de pildă, pentru a face botezul apei, sau în Zâna Focului pentru a face botezul focului şi aşa mai departe. Aceasta permite ca în diferite împrejurări, atunci când sacerdoţii zamolxieni nu sunt prezenţi, ei să poată fi înlocuiţi de alte persoane. ***Spiritualitatea noastră nu este bazată pe dogme, ci pe principii care pot fi aplicate de către oricine****.*

În zare a apărut curcubeul. Primim astfel binecuvântarea Zeului Curcubeu pentru ceea ce vom face în continuare.

- Practicăm aici iniţieri care au legătură cu elementul apă, ne mai informează Cora. Dar există multe alte feluri de iniţieri făcute de persoane pregătite special. Ideea este aceea ca într-un fel să se transmită ceva din spiritul dorit prin intermediul persoanei care iniţiază. De pildă cineva care este privit ca înţelept iniţiază în înţelepciune, sau un om drept în dreptate, ş.a.m.d. Aceste idei fac parte din principiile spiritualităţii zamolxiene care este bazată pe înţelepciune. Ca atare cei care au ajuns la un grad înalt de înţelepciune devin focare de înţelepciune având tot dreptul de a o transmite mai departe printr-un ritual, fie că sunt sau nu sacerdoţi zamolxieni. Dar de obicei aceşti înţelepţi, bărbaţi şi femei, au şi roluri sacerdotale fiind personificări ale zeilor şi zeiţelor ca principii, deşi pot fi angajaţi în alte profesii de bază decât cele din cadrul clerului zamolxian. Cu alte cuvinte valoarea spirituală a persoanei este mai importantă decât titlul.

Ne sunt acum clare ideile cu privire la rolul sacerdoților aici la templul Zânei Apelor. Ne despărțim de preoteasa decenee Cora şi ne continuăm drumul.

Curând ajungem în aria Peştera. Este o zi toridă.

- Suntem la templul Zânei Pădurii, îi spun Silviei. În sfârşit ne va fi răcoare.

Luăm loc pe banchetele construite din pietre. Sunt reci şi bate o briză uşoară care ne răcoreşte frunțile.

- Iată că zâna are grijă de noi dragă Silvia.

Apare preoteasa decenee a locului, o Zână a Pădurii. Poartă pe cap o coroniță din ramuri de culoarea verde crud. O salutăm cu respect. Aflăm că o cheamă Zorela.

- Ce activități aveți aici la templu? o întreb.

- Foarte variate. În afara faptului că botezăm copiii, mai inițiem în mistere şi facem rituri de trecere a oamenilor în alte perioade din viața lor. Ca de pildă cele pentru păşirea în pubertate, adolescență, etc. În principiu aceste ceremonii sunt de mister, practic introducem persoanele într-un alt timp al existenței lor. Important este faptul ca această trecere rituală să fie făcută frumos şi să aibe un sens al împlinirii pentru cine este astfel inițiat.

- Să ne arătați şi nouă cum procedați, o rog.

- Poftiți.

Zorela se apropie de un grup de oameni strânşi în jurul vetrei focului sacru.

- Laura poate să vină acum, anunță ea.

O fetiță de 12-13 ani se apropie. Zâna Pădurii explică ceea ce va urma:

- Laura a atins de curând vârsta pubertății şi noi, cei strânşi aici, vrem să fim alături de ea.

Zorela aşează pe capul Laurei o coroniță din ramuri de brad şi flori. Apoi face invocații şi aduce binecuvântări fetiței care este deosebit de mândră de ceremonia trecerii ei în pubertate.

- De acum eşti o zânuță, îi spune Zorela Laurei. Păstrezi în tine spiritul sănătății şi tainelor pădurii. Să-ți aduci mereu aminte de credința noastră strămoşească.

Ceremonia se încheie. Părinții Laurei o sărută pe obraji, la fel fac şi rudele şi prietenii apropiați.

- Noi, aici la templu, introducem doritorii în misterele pădurii, ne mai spune Zorela. Practic se merge în pădure şi folosind cele cinci simţuri omeneşti se percepe existenţa elementelor şi manifestărilor naturii, precum sunt aerul şi mireasma florilor, foşnetul frunzelor şi cântecul păsărilor, trunchiurile copacilor, aroma fructelor de pădure, culorile frunzelor, şi multe altele. O astfel de experienţă ascute în mod deosebit simţurile. Aceste iniţieri sunt foarte populare. Le facem atât eu cât şi soţul meu care este şi el sacerdot zamolxian. Mergem în pădure cu grupurile de doritori ai acestei iniţieri.

Îi mulţumim Zânei Pădurii pentru totul şi părăsim locul.

Mai sus pe cursul râului Ialomiţa ajungem la templul Zânei Mama Naturii. Este o construcţie deschisă făcută din pietre de prund. Are şi o vatră de foc unde vizitatorii îşi pot aprinde singuri focul sacru dacic. Templul nu are sacerdot zamolxian, ci este îngrijit doar de vizitatorii în trecere. Aprindem şi noi focul sacru şi-l contemplăm în linişte.

Iată-ne acum ajunşi la templul Zânei Florilor. Observăm cum câţiva adulţi pregătesc un program special pentru un grup de copii.

- Ce vă propuneţi să faceţi? o întreb pe o doamnă care pare că supraveghează activităţile.

- Este Festivalul Zânelor Florilor, ne spune ea. Vrem ca aici, la altarul Zânei Florilor, să creăm un moment vesel. Va fi condus de preotesele decenee Doina, o Zână a Florilor şi Cosmina, o Zână a Fluturilor. Priviţi în jur şi veţi observa multe Zâne ale Florilor şi ale Fluturilor.

Ne amestecăm în mulţimea de oameni adunaţi pe malul râului. Printre ei se află nenumărate femei şi fete costumate, într-o mare varietatea de culori şi stil ca Zâne ale Florilor şi ale Fluturilor, aşa cum au crezut ele mai bine.

Revenim la vatra focului sacru. Este acum aprins şi ritualul începe. Copiii, îmbrăcaţi toţi în veşminte înflorate, având şi imagini de fluturi pe ele, se ţin de mâini mergând roată în jurul focului sacru şi cântând vesel conduşi de cele două zâne.

Am prilejul acum să-i pun la ureche Silviei câteva flori de culoare violet. Se spune din tradiţia spirituală a neamului românesc că violet era culoarea preferată a primei personificări moderne a Zânei Florilor, o femeie frumoasă care a trăit la începutul perioadei noi zamolxiene.

Iată că acum copiii şi supraveghetoarele lor au plecat. Câteva persoane rămânem pe lângă foc să contemplăm flacăra sacră.

S-a înserat. Ne aflăm acum lângă Vila Coteanu. Un grup mare de oameni sunt strânşi în jurul vetrei aprinse la templul Zânei Focului Sacru. Ne alăturăm şi noi participanţilor cântând.

- Vino să-ţi arăt ceva interesant, îmi spune Silvia.

Traversăm râul şi urcăm pe un deal. Locul este împrejmuit şi trebuie să obţinem permisiunea pentru a-l vizita.

- Ce se află aici, o întreb curios pe Silvia. Ce vom face?

- Un loc tainic. Vei vedea.

Ajunşi pe o colină ne minunăm de frumuseţea din jur. Luăm loc pe pietrele rotunjite.

- Este altarul Zânei Lunii, mai spune Silvia. Iată că a apărut luna pe cer. Priveşte-o şi vei dobândi înţelepciunea tainică.

Fac întocmai. Este Lună plină şi razele-i luminează misterios întreaga zona. Silvia se cuibăreşte în braţele mele fascinată de bolta cerească. După un timp îmi spune:

- Vino acum şi te voi iniţia în tainele sărutului şi ale îmbrăţişărilor de dragoste.

Facem câţiva paşi. Ne aflăm acum într-un loc format dintr-o pătură de muşchi vegetal gros cât o saltea. Ne aşezăm pe el şi Silvia îmi arată cum se sărută şi se face dragoste ca „mintea să ne fie trează", zice ea. Îmi explică scopul ritualului unirii dintre un bărbat şi o femeie – este ca cei doi iubiţi să se desăvârşească.

Dimineaţa ne întâmpină zorile. Ne spălăm cu rouă pe faţă şi pornim către Cascada Doamnei.

Asistăm aici la o căsătorie dacică oficiată de Ariana, Zână a Ploilor. Fericita perechea este binecuvântată cu apa cascadei. Zâna Ploilor le aduce astfel belşug în casă.

- Să intrăm în spiritul Spiralei Timpului, propune Silvia atunci când ieşim de la Cascada Doamnei.

Ne aşezăm în centrul spiralei şi închidem ochii. Prin minte mi se perindă întreaga istorie a universului. Văd, galaxii care se formează şi dispar, cum apar soarele şi planeta Pământ. Mi se revelă întreaga istorie a umanităţii şi toate reîncarnările sufletelor noastre pereche.

Deschid ochii şi o văd pe Silvia.

Urcăm muntele. Ne aflăm acum la altarul Zânei Pământului.

- Iată acest loc minunat Silvia. Este un teren solid unde vin în pelerinaj oamenii care doresc să aibe succes în viață, să fie cu picioarele pe pământ, cum s-ar spune. De asemenea este vizitat de femeile care vor să aibe copii. Se urcă cu telecabina, unele femei nasc aici la maternitatea templului. Obiceiurile spirituale ale vizitatorilor sunt diferite. Oamenii se așează în jurul vetrei și învață înțelepciunea pământului tăcând.

Coborâm la altarul Zânei Sărutului. Pietrele, numite Sărutul, sunt acum încorporate în statui mari din marmură care redau sărutul, dintre o fată și un băiat, făcut deasupra pârâului. Tineri îndrăgostiți perechi, fete și băieți, se îmbrățișează și se sărută, între ei curgând apa pârâului. Astfel iubirea le va fi ca apa vie. Am prilejul să fac și eu aceasta cu Silvia.

Suntem acum sub piatra Marele Lup Alb, protectorul neamului românesc. Întreaga zonă este ocupată de cazărmi. Asistăm la inițierea unui grup de militari de carieră. Este făcută de un personaj cu grad mare în armată.

- Au și militarii decenei? o întreb pe o doamnă prezentă.

- Da, desigur. Sunt de obicei ofițeri cu grade superioare. Pe lângă rolul lor militar au și atribuții de factură spirituală. Iată că acum vor jura credință neamului românesc pe steagul cu efigia capul de lup dacic. Priviți!

Observăm cum rând pe rând militarii depun jurământul în grupuri mici atingând cu mâinile steagul de luptă în prezența focului sacru dacic.

- Unde își vor desfășura cariera aceşti luptători? o mai întreb pe interlocutoarea mea.

- Acest grup va pleca în misiuni spațiale.

- Cine mai vizitează acest loc?

- Pe lângă cei care lucrează în armată vin la templul Zeului Marele Lup Alb și oamenii din aparatul de ordine, precum sunt cei din poliție de pildă, sau avocații și juriștii, dar și exploratorii. În general, vizitatorii sunt aceia care vor să dobândească curajul și spiritul dreptății în ceea ce vor să întreprindă în profesie sau viața lor particulară. Stânca Zeul Marele Lup Alb este un simbol al principiului curajului nicidecum un idol. Spiritul zeului, de care cei prezenți sunt atinși, se află în focul sacru. Puterea lui este creată prin

polarizarea participării mentale creatoare a celor prezenți şi a celor care s-au perindat pe aici.

Privesc flacăra sacră şi mă simt plin de încredere şi curaj. Părăsim templul Zeului Marele Lup Alb.

- Să mergem la grotă, îi spun Silviei.

Instantaneu sosim la gura Peşterii Ialomiței. Aici arde un foc sacru.

- Iată că a apărut din nou altarul dacic al peşterei, aşa cum era în vechime, constat eu. Biserica a dispărut. Să ne aprindem şi noi torțele de la acest foc sacru şi să pătrundem în peşteră.

Ne găsim acum la domul mare având torțele arzând în mâini. Participăm la un ritual de mistere în mijlocul unei mari mulțimi de oameni. Ceremonia este oficiată de un grup de sacerdoți zamolxieni.

- Ce fel de mistere se prezintă astăzi? îl întreb pe un participant aflat lângă mine.

- Are loc o inițiere în misterele sunetului, îmi spune el. Practic, în atmosfera aceasta, se aud felurite sunete care au efecte deosebite. Ritualul este condus de Zâna Muzicii şi Zâna Sunetului. Iată-le acolo sus cum, alături de alți sacerdoți, pregătesc acest eveniment.

Curând auzim voci şi sunete care reverberează misterios în aula peşterii. Ni se deschid porți spirituale către lumi necunoscute şi înțelegem cât de tainică şi nebănuită este experiența vieții omului.

Ieşim şi luăm loc în jurul focului de la gura peşterii. Silvia pune câteva lemne pe jar. Suntem acum singuri şi stăm la taifas.

- Ce semnificație a avut turul pe care l-am făcut? o întreb. Am pornit de la Sanctuarul Lui Zamolxe şi al Zânei Zânelor şi am ajuns la Peştera Ialomiței.

- Am parcurs un drum inițiatic de două zile, o cale a Lui Zamolxe, cea a iubirii sânziene. Astfel sufletele îngemănate ale îndrăgostiților au sclipiri divine şi se recunosc în iubirea lor unul față de celălalt, de-a lungul reîncarnărilor nenumărate. Mai întâi am simțit în noi iubirea dintre Zamolxe şi Zâna Zânelor atunci când ne-am sărutat acolo la Sfinx. Apoi am ajuns la percepția iubirii prin flacăra iubirii sacre, ca mai apoi să acumulăm toate binecuvântările date la templele şi altarele vizitate, cele ale zânelor şi zeilor. În final am ajuns la Peştera Ialomiței unde am trăit intens prezența interioară a Spiritului Lui Zamolxe. Aici în vechime pe vremea geto-dacilor se făceau inițieri importante. Am trăit astfel iubirea pentru că ne simțim sufletele

pereche. Am pornit de la Sfinx cu percepția exterioară a Spiritului Lui Zamolxe pentru ca apoi, pas cu pas, să-l interiorizăm în noi în iubire sânziană unul față de celălalt.

Spre seară cerem găzduire la sihăstria zamolxiană aflată lângă peşteră.

- Cum s-a creat acest loc de retragere pentru asceții zamolxieni? mă interesez la unul dintre anahoreții locului.

- Cu sute de ani în urmă acest lăcaş fusese locuit de călugări creştini ortodocşi, îmi răspunde el. Probabil că înaintea lor trăiseră acolo asceți ai geto-dacilor. Dar de când spiritualitatea zamolxiană s-a desprins de ortodoxism s-au produs mari schimbări. Locul a devenit scoală zamolxiană. Studenții, băieți şi fete, locuiesc aici la cămine pe timpul studiilor. Se predă spiritualitatea strămoşească, bazată pe cosmologia conştiinței, de către profesori înțelepți instruiți la un nivel înalt. Servim şi ca gazde pentru turiştii sezonieri ca dumneavoastră. Avem şi câteva temple care servesc rezidenții şi publicul.

Vreau să mai întreb ceva, dar nu mai apuc.

Imaginile din vis îmi devin neclare şi treptat mă trezesc din somn. Din cele trăite în vis constat că Focul Lui Zamolxe învie iubirea adevărată în om. Ea îi rodeşte sufletul. **Călătoria mea inițiatică m-a introdus în tainele iubirii sânziene**.

* * *

Cap. 10

Oameni din trecut şi viitor

Astă seară sunt iarăşi pregătit pentru meditaţia zamolxiană. Aprind 9 lumânări şi stau ca de obicei în reverie fără o ţintă anume. Sting apoi lumânările, adorm şi visez:

Mă aflu pe o înălţime de deal alături de o tânără femeie îmbrăcată în veşmânt grecesc antic.

- Sunt Hestia, Zâna Focului Sacru, îmi spune ea.

- Bineţe şi iubire, zână dragă. Te recunosc. Spune-mi te rog ce faci aici?

- Exist! Simplu exist în trezire.

- Află că am primit darul tău celest pe care mi l-ai trimis pe 9 septembrie 2009. Mi-ai scris atunci: Din timp şi spaţiu a venit la tine, un dar celest – ce pare-a fi un simplu lucru omenesc. Priveşte dincolo de timp şi spaţiu, în inima-ţi ce se deschide, acolo ai cea mai de preţ comoară ce-o vei găsi cu drag în tine. Cu drag, Zâna Focului Sacru. *Darul tău s-a materializat. Focul sacru al Lui Zamolxe a pătruns mai adânc în inima mea care mi s-a deschis dincolo de timp şi spaţiu şi am descoperit astfel lucruri nebănuite.*

- Da, da, îmi spune ea. Vino cu mine!

Ajungem instantaneu la Sarmisegetuza Regia. Locul pe care îl ştiam arată acum diferit. Câteva temple impunătoare au fost ridicate pe ruinele celor vechi.

Undeva în centru se găseşte o vatră de foc.

- Aici este altarul meu, îmi spune Zâna Focului Sacru atunci când ne mai apropiem. Haidem să aprindem focul.

Zâna îşi răcoreşte fruntea cu apă din izvorul lui Decebal şi se pregăteşte de ritual. Treptat apar oamenii în jurul nostru. Sunt îmbrăcaţi diferit, au chipuri de multe rase. Ne strângem toţi roată în jurul vetrei unde Zâna Focului Sacru va oficia. Printre participanţi recunosc câteva chipuri neobişnuite. O văd pe Zeiţa Isis purtând crucea cu toartă egipteană, ankh*, simbolul vieţii eterne. Zeiţa Iubirii Lakşmi este şi ea prezentă în binecunoscutul ei strai indian. Mai în faţă se află faraonul egiptean Ramses al II-lea, având petrecută pe*

după gât eşarfa sacerdotală a deceneilor. Îl recunosc stând deoparte pe bătrânul înţelept Lao-tzu care poartă acum veşmânt de preot deceneu. În mijlocul unor femei se remarcă net frumoasa Nefertiti.

- Fiţi pregătiţi să luaţi lumină în suflete! afirmă Zâna Focului Sacru către toţi cei prezenţi.

Focul este aprins. Se aude apoi glasul Marelui Lup Alb, protectorul neamului românesc. Toată audienţa este cuprinsă de spiritul Marelui Lup Alb. Simţim totodată misterul puterii focului sacru dacic.

- Luminaţi-vă feţele, ne îndeamnă zâna, care ne şi arată cum să procedăm.

Îşi îndreaptă palmele către foc, după care închide ochii, le trece peste faţă şi zâmbeşte.

- Învăţaţi să deschideţi ochii în lumină, ne mai spune ea. Încălziţi-vă palmele la foc şi aplicaţi câte trei degete pe pupilele închise apoi deschideţi ochii către focul sacru.

Facem întocmai.

- Acum purificaţi-vă corpurile, continuă zâna să ne recomande ridicându-şi vertical braţele şi rotindu-şi corpul de câteva ori în sensul invers acelor ceasornicului.

Toţi urmăm îndemnul ei.

Zâna Focului Sacru îşi încheie acum rolul. Asistăm în continuare la ceva deosebit. Un grup de zâne, dintre care pe câteva le recunosc, se apropie de focul sacru şi rând pe rând ele ne oferă vorbe de înţelepciune.

Zâna Iubirii: Nu există nimic mai frumos pe lume ca o femeie transfigurată de iubire. Sărutul este adeziunea spiritului la spirit. Să fii iubit şi să iubeşti sincer.

Zâna Apelor: Libertatea femeii este marele aport adus oamenilor odată cu spiritualitatea zamolxiană.

Zâna Lunii: Din când în când stai în tăcere şi ascultă liniştea.

Zâna Credinţei: Îl găsim pe Dumnezeu în credinţă şi adevăr.

Zâna Florilor: Fă-ţi baia de spirit în grădina cu flori.

Zâna Pădurii: Observă cum misterul razei de soare, pătrunsă printre ramurile copacilor, te trezeşte.

Zâna Dragostei: Dragostea modelează destine. Oamenii trebuie să-şi găsească dragostea, trebuie să înveţe să iubească.

Zâna Pământului: Fii cu picioarele pe pământ şi cu mintea în cer. Fă-i pe oameni să zâmbească.

Zâna Vântului: Tocmai când viaţa ta pare că se destramă este pentru că ţi se readună. Tu eşti acum altfel şi nu mai faci ceea ce făceai înainte. Simte o nouă adiere răcoroasă pe obrazul fierbinte şi trezeşte-te la un nou fel de A FI.

Zâna Dansului: Viaţa are multe flori. Învaţă să le descoperi în tot ceea ce faci.

Zâna Sunetului: Vibraţia sănătoasă ne deschide inimile către iubire.

Zâna Soarelui: Adu-ţi soarele în inimă şi fii creativ.

Zâna Bucuriei: Ce este viaţa omului fără bucurie?

Zâna Fluturilor: Zânele şi zânii sunt îngeriţe şi îngeri cu aripi.

Zâna Armoniei: Descoperă realitatea prin observaţie, raţiune şi reflecţie.

Zâna Inimii: Fiecare poartă lumea în propria inimă. Fă-ţi din inimă casă pentru zâne.

Zâna Libertăţii: Numai în libertate putem crea cu adevărat. Fiţi fericiţi şi creativi.

Zâna Muzicii: Armonia din cântec ne merge direct în suflet şi ne vindecă.

Zâna Focului Sacru: Botezul se face cu apă, foc şi Spiritul Lui Zamolxe. Dumnezeul viu este focul spiritual sacru.

Zâna Înţelepciunii: Cine are înţelepciune are totul în viaţă.

Iată că acum Titiana, Zâna Inimii, se apropie de focul sacru şi va conduce ceremonialul:

- Închideţi ochii şi imaginaţi-vă că un foc sacru arde în inima fiecăruia dintre voi... La început acest foc este mic, dar treptat flacăra lui se măreşte cuprinzându-vă întregul corp. Descreţiţi-vă frunţile, destindeţi-vă şi respiraţi calm... Simţiţi cum sunteţi învăluiţi treptat în lumină... Lumina v-a cuprins total. Este din ce în ce mai puternică şi se întrepătrunde cu luminile emise din corpurile tuturor celor prezenţi aici... Toţi formăm acum un soare care dispersează orice nor şi luminează întreaga lume... Este pace şi armonie peste tot... Încet-încet aduceţi fiecare marea lumină în inima proprie... Deschideţi acum ochii către focul sacru şi uniţi lumina proprie din inimă cu cea a focului... Sunteţi acum surse de creaţie divină şi fiinţe participând la continua creaţie a lumii alături de Dumnezeu.

Ceremonia se încheie. Câțiva oameni beau apă din izvorul lui Decebal, alții participă la masa oferită de Zâna Inimii. Zânele Inimii sunt binecunoscute datorită societăților de caritate pe care le conduc.

Încerc să încheg o conversație cu bătrânul înțelept Lao-tzu care stă retras deoparte.

- Cum putem pătrunde pe cale Tao, îl întreb.

Înțeleptul mă priveşte, dar nu spune nimic. Înțeleg că tăcerea lui este cheia răspunsului.

Vreau acum să schimb câteva cuvinte cu Brânduşa, Zâna Credinței.

- Spune-mi câteva cuvinte despre credința noastră strămoşească, o rog.

- Ne-a salvat de la pierderea identității româneşti. Tot ceea ce a dobândit neamul românesc mai bun a fost în primul rând datorită păstrării credinței lăsate de la străbunii geto-daci. Era un crez sănătos.

Observ pe Corina, Zâna Dragostei, într-un grup de admiratori şi admiratoare. Este frumos îmbrăcată în veşmântul zeiței Venus.

- Dragoste şi armonie, o salut eu.

- Fii binecuvântat şi să ai parte de dragoste, îmi răspunde ea.

- Vorbeşte-mi despre dragoste, zână dragă.

- S-a manifestat la început ca spiritul de ordine al Lui Dumnezeu. Apoi El i-a încredințat Zânei Zânelor sarcina revelării dragostei, ca mai apoi Zâna Zânelor să transmită secretul femeilor. De la ele omenirea învață şi astăzi tainele dragostei.

Observ acum un participant necunoscut mie. Se află cel mai aproape de vatra focului sacru. Este îmbrăcat precum filosofii Greciei antice. Încerc să-i ghicesc identitatea:

- Sunteți filosoful Socrate?

- Heraclit, îmi spune el.

- Cel care ne-a învățat despre importanța focului. Cum îl definiți?

- Focul este elementul constituent al universului, toate celelalte temelii sunt aspectele lui transformative.

- Ce credeți despre realitatea lumii? îl mai întreb.

- Lumea este veşnic în schimbare. Prin urmare omul atunci când se raportează la ea trebuie să țină mereu seama de acest aspect dinamic.

- În privința relației omului cu focul ce se poate spune?

- Transformarea de spirit se produce prin apropierea de focul sacru. Se evoluează astfel către ordine odată cu trăirea formelor mai subtile ale elementului foc.

- Care ar fi acestea?

- Conştiința în primul rând. Evoluția conştiinței ne apropie de sursa primordială a elementului foc.

- Vreți să spuneți... de Dumnezeu?

Filosoful Heraclit nu mai răspunde. Îşi întoarce privirea către focul sacru dacic, încă arzând, şi rămâne în contemplare.

Iată-l pe faraonul Ramses al II-lea aflat în compania zeiței Isis şi a câtorva zâne. Mă apropii de el. Îmi spune cu mândrie:

- Iat-o pe Nefertari prima mea soție, îmi prezintă el o tânără femeie foarte frumoasă. Este întruchiparea zeiței Ma'at, principiul dreptății şi al adevărului. Cu ajutorul ei voi aduce dreptatea printre oameni.

Îl admir pe faraonul Ramses al II-lea pentru marea sarcină pe care şi-a asumat-o. Mă apropii de Ana, Zâna Armoniei. Este îmbrăcată în veşmântul Dianei, zeița fertilității feminine. O însoțeşte animalul ei favorit, căprioara. Vreau s-o chestionez:

- Spune-mi zână iubită cum a apărut această spiritualitate a bunei înțelegeri între oameni?

- Cu sute de ani în urmă s-a activat Spiritul Lui Zamolxe în oamenii trăind în zona carpatică a Europei. Multe spirite ale luminii din lumea întreagă au fost treptat aduse la Sfinxul României în Munții Bucegi. De acolo totul a pornit ca un val al trezirii la Dumnezeul iubirii. Oamenii au fost purificați cu lumina Spiritului Lui Zamolxe. Din spiritul Marelui Preot Deceneu s-a creat noul cler zamolxian. Au apărut sacerdoții zamolxieni în costumele lor specifice purtând simbolistica geto-dacilor, eşarfa lui Deceneu şi toiagul Lui Zamolxe încrustat cu capul de şarpe simbolul înțelepciunii. Aceste însemne sunt încă folosite la oficieri spirituale.

- Cine au fost primii sacerdoți?

- Spirite ale luminii, femei şi bărbați, ale căror suflete înalte au existat dintotdeauna în spiritualitatea lumii. Ele au fost chemate să se întrupeze, să descindă în corpurile unor persoane pregătite pentru a le primi. De la zamolxianismul nou românesc au pornit să se transforme şi alte popoare şi culturi ale omenirii.

- Ce s-a întâmplat cu Munții Carpați sacri?

- Au devenit unul din centrele spirituale ale lumii. În ei se găsesc astăzi numeroase temple la care oamenii de pretutindeni vin în pelerinaj să se întâlnească cu zeii.

- Cum a evoluat apoi istoria spirituală a omenirii?

- Trebuie să plec acum, îmi spune repede Ana, Zâna Armoniei, după care zâmbeşte, mă sărută pe obraz şi mă lasă.

În mijlocul unor admiratoare o recunosc pe superba Nefertiti.

- Frumoasă a Nilului, o abordez. Cum se face că ai o faţă atât de atrăgătoare? Pielea îţi este netedă şi ochii strălucitori. Ce creme magice foloseşti?

- Niciuna, doar focul sacru. Ascultă ce urmează!

Nefertiti ţine o lecţie de frumuseţe celor prezente care sunt aşezate roată în jurul vetrei focului:

- În trecut femeile îşi distrugeau pielea feţei cu creme şi otrăvuri. Deveneau măştile de frumuseţe pentru a fi mereu admirate. Dar noi astăzi cunoaştem puterea focului de a regenera celulele pielii şi a aduce strălucirea ochilor, toate în mod natural. Acum îndreptaţi-vă feţele către focul sacru şi ţineţi ochii deschişi. Cu degetele mâinilor masaţi-vă uşor pielea feţei. Acum închideţi ochii şi masaţi uşor pleoapele închise, apoi deschideţi ochii în lumina focului sacru. Frumuseţea naturală şi omul frumos vin de la Focul Lui Zamolxe.

Femeile şi fetele prezente au urmat întocmai instrucţiunile date de Nefertiti. Lecţia de înfrumuseţare s-a terminat, am acum ocazia să vorbesc cu frumoasa Nilului.

- Se vede că eşti preoteasă decenee aici la Sarmisegetuza, îi spun.

- Numele meu este Liliana. Da, am într-adevăr şi acest rol, dar nu aici, ci la Sfinx.

- Eşti o grație. Frumoasă ai fost la fluviul Nil şi eşti şi acum aici.

- Să mergem la Sfinx, îmi spune ea.

În jurul pietrei altarului Lui Zamolxe de la Sfinx suntem cinci persoane: Nefertiti, Nefertari, faraonul Ramses al II-lea, zeiţa Isis şi cu mine. Purtăm cu toţii straie egiptene din era veche a faraonilor.

- Noi de fapt locuim aici, îmi spune Isis. Mai înainte stăteam la Sfinxul din Egipt. Tu eşti Toth, zeul înţelepciunii, arată Isis spre mine.

Zeiţa Isis vrea să aprindă focul sacru şi îşi îndreaptă crucea cu toartă egipteană ankh*, simbolul vieţii eterne, către vatra altarului. Flacăra se iveşte imediat. Apoi zeiţa ridică încet crucea* ankh *până la*

nivelul pieptului şi pronunţă o binecuvântare pentru ca cei prezenţi să dobândim vieţi eterne.

Peisajul din jurul meu s-a schimbat. Este noaptea de Sânziene şi mă aflu la marginea unei poienițe. Privesc, ascuns în spatele unui tufiş, cum razele lunii luminează o pajişte întinsă. Acolo se află Mama Zânelor, Zâna Lunii şi Zâna Dansului purtând cununi din flori de sânziană şi spice de grâu. Din toate direcţiile sosesc cete de fete care împreună cântă şi dansează în jurul unei vetre de foc. Toate poartă îmbrăcăminte diafană, dar treptat îşi pierd veşmintele şi se tăvălesc goale în roua căzută pe iarbă. Apoi ele revin la focul sacru şi le pot vedea mai bine. „Ce frumoase sunt" îmi zic.

Împrejurimile s-au schimbat. Mă aflu acum pe malul mării, privesc valurile care se lovesc neîncetat de ţărm. Cineva mă bate uşor pe un umăr. Când mă întorc o recunosc pe Lisandra.

- Ce faci aici dragule?

- Contemplu marea.

- Vino cu mine! mă îndeamnă ea.

Lisandra mă duce la un templu aflat la malul mării.

- Aici se află spiritul Zeiței Mării, îmi spune ea. Zeiţa mângâie hotarele şi zămisleşte. O să te fac să renaşti în suflet.

Lisandra merge la apa mării şi revine cu o amforă plină.

- Vino mai aproape de foc, mă invită ea. Te botez cu apa mării, să ai putere creatoare de oameni şi zei.

Apoi îmi varsă pe cap apa din amforă.

- Dar tu nu eşti preoteasă decenee, îi spun. Cum poţi să botezi şi să participi la sacralitatea vieţii oamenilor?

- Nu contează că nu sunt preoteasă. La spiritele naturii pot avea acces toţi oamenii. Sacerdoţii doar facilitează aceste relaţii, dar legătura divină în sine poate fi făcută conştient de către orice om. Personificările acestor spirite pot avea loc în corpul uman al oricarei persoane care dobândeşte în suflet caracteristicile acelor spirite.

- Spune-mi cine eşti acum ca suflet? o întreb.

- Zeiţa Tiamat, Mama Universului.

Lisandra se îmbracă instantaneu cu veşmintele zeiței babiloniene.

Mă găsesc acum în curtea unei case. Pe uşa din spate ies o pereche de tineri veseli. Se apropie de mine şi fata mi se prezintă:

- Sunt Coraliana, Zâna Libertăţii. Iată şi pe soţul meu, Ştefan.

- Bucuros să vă cunosc dragilor.

- Veniți să vă arătăm templul nostru, îmi spune Ştefan.

Cei doi mă conduc în grădina din spatele casei unde se află un mic templu zamolxian.

- Cum ați făurit acest lăcaş spiritual al familiei? mă interesez.

Coraliana explică:

- Când ne-am căsătorit, eu şi Ştefan, am decis să ne conectăm la spiritualitatea libertății. Astfel am pornit să construim acest templu şi treptat să-l împuternicim.

- Să-l împuterniciți? Ce înseamnă aceasta?

- Adică să creăm o spiritualitate a locului, aşa cum am vrut noi, acea a libertății. Pentru aceasta am făcut ca focul sacru dacic să absoarbă elemente din principiul libertății.

- Focul sacru absoarbe sau redă?

- Şi una şi alta, îmi spune Coraliana. Focul sacru dacic poate absoarbe şi reda în acelaşi timp fapte care țin de principiul libertății. Mai întâi am lucrat cu perseverență pentru a-l încărca. Acum focul nostru sacru este destul de matur ca să poată oferi libertate sub diferite forme celor care o cer.

- Spuneți-mi acum în mod concret cum ați încărcat focul cu faptele principiului libertății?

- Treptat am perindat la focul sacru acțiuni care erau de factura libertății şi se aplicau la cele patru stări esențiale din lumea materiei, soliditate, fluiditate, căldură şi volatilitate, dar şi la percepțiile făcute prin intermediul cele cinci simțuri umane. Sunt prea multe exemple ca să vi le putem enumera, dar vă spunem câteva. Am început simplu cu desfacerea de noduri. Ştefan făcea noduri la sfori şi eu le dezlegam în prezența focului sacru. Am amestecat bine apă cu ulei şi apoi le-am lăsat să se separe singure în timp. Am ascultat aici şi cântece revoluționare. Dacă ştiam pe cineva supărat îl rugam să se elibereze de tensiune prin a striga ceva cu voce puternică în prezența focului sacru. Uneori am rupt lanțuri, alteori am adus porumbei în colivii şi apoi i-am lăsat liberi să zboare.

- Deci în acest fel ați împuternicit cu mințile voastre focul sacru dacic care, acum şi aici în acest loc al templului vostru, are caracteristicile specifice libertății – eliberează, desface, împarte, descompune, separă, limpezeşte, rupe, etc. Cu alte cuvinte acest foc are calitățile care dau libertate acțiunilor oamenilor în împrejurări felurite din viața lor.

- Întocmai, îmi spune Ştefan.

Acum înțeleg cu claritate cum se poate realiza un templu al oricărei zeități, oriunde oamenii îşi folosesc puterea creatoare pentru a naşte o chintesență într-un loc sau într-o construcție.

- Are loc acelaşi proces ca cel cu privire la constituirea unei centralități spirituale anume într-o ființă umană, îmi precizează Coraliana. Mentalul creator zămisleşte spirite în oamenii care se personifică în zâne şi zei prin polarizarea minților lor umane. Dar, se pot crea astfel de centralități şi în locuri şi obiecte. În cazul nostru am încărcat treptat templul nostru cu spiritul libertății.

- Este minunat ce aud dragilor, le mărturisesc. Persistența voastră a dat roade. Mă întreb ce puteri deosebite ale libertății ați concentrat aici la vatra voastră sacră?

- În prezent forțele focului nostru dacic sunt mari, îmi spune Coraliana. Dezlegăm de multe piedici, de obstacole în profesie, în familie şi în alte situații în viață. Majoritatea celor care au asistat la focul nostru sacru ne-au mărturisit acestea.

- Cine sunt cei care vin la templul vostru? îi mai întreb.

- De obicei rude şi prieteni, ne spune Ştefan. Dar ni s-a cam dus vestea bună. Prietenii îşi aduc uneori şi pe prietenii lor. Este un obicei la noi românii, mai aduci câte un prieten în vizită la prieteni, tot aşa cum am moştenit de la moşii şi strămoşii noştri.

Coraliana şi Ştefan aprind focul sacru dacic. Le observ chipurile. Coraliana are acum chipul Ioanei D'Arc, iar Ştefan pe cel al Marelui Voevod al Moldovei, Ştefan cel Mare şi Înțelept.

- Nu vă trebuie să faceți decât să priviți flacăra sacră şi să vă gândiți la un scop cu privire la libertate, îmi spune Zâna Libertății.

Fac întocmai. Sunt conştient că mă aflu în somn şi mă gândesc ca românii să fie liberi în spirit. Prin puterea focului sacru dacic de la acest templu al Zânei Libertății neamul românesc va fi liber.

Visul mi se tulbură şi mă trezesc brusc.

Constat că acest vis a fost de o factură cu totul neobişnuită, amestecând trecutul cu viitorul.

* * *

Cap. 11

Născuți din foc şi piatră

Este dimineață, trecut de ora cinci, şi ca de obicei încerc să fac bilanțul nopții, dar astăzi în mod neobişnuit nu-mi amintesc niciun vis. Aprind 10 lumânări şi stau în contemplare timp de 10 minute. Somnul mă cuprinde din nou. Sunt conştient că dorm şi visez:

Urc pe o potecă de munte împreună cu Florin Şoimariu. Mergem încet, Florin este bătrân.

- Te ştiam viguros Florine. Eşti doar cel care a cutreierat Munții Himalaya şi Carpații. Îmi amintesc de proiectul tău – timp de 10 ani ai bătut Munții Carpați, în lung şi-n lat, chemând Spiritul Lui Zamolxe, zeului străbunilor noştri. Dar acum...

- Mă cheamă Mitru. Cât să fiu de viguros la vârsta mea? Am trecut deja de 120 de ani.

Încet ne apropiem de o creastă montană.

- Iată țarcuri de oi, îmi spune el. Aici este un cătun de ciobani şi va trebui să înnoptăm la ei.

La uşa cabanei ne întâmpină un om între două vârste. Privindu-l mai atent observ că are chipul profesorului Bârnea.

- Domnule profesor Bârnea! Nu mă aşteptam...

- Omule, numele meu este Florea, Florea Sucală. Dar poftiți în casă drumeților. Parcă v-am mai văzut, dar nu-mi amintesc unde şi când.

Mă aştept ca păşind înăuntru să văd cabana modestă a unui om care trăieşte la munte, dar nu este aşa. Florea Sucală are tot confortul. În camera largă, pe vatra mare, arde focul. Pe scaune, fotolii şi pereți sunt blănuri de urşi şi de oi. Într-un colț descopăr o bibliotecă.

Ne dezbrăcăm de hainele groase şi luăm loc comod pe fotolii.

- Să vă servesc bulz ciobănesc, ne propune el după care merge la bucătărie şi curând se întoarce cu un platou plin cu bulz şi cu câteva farfurii.

- Vă rog să luați cât doriți, ne îndeamnă el.

Mâncăm în voie.

- Cum e viața aici la stână Florea? îl întreb. Ai de toate.

- Precum vedeți. Zamolxe, zânele şi zeii au grijă de noi.

- Câte persoane locuiți aici? mă mai interesez.

- Eu, nevasta mea şi băiatul nostru cu cele două soții ale lui. Părinții mei s-au retras la o altă proprietate pe care o avem aici în zonă. Dar ne vizitează des.

- Văd că ai o bibliotecă faină.

- Sunt istoric de profesie. Dar am rămas tot aici în munți ca şi părinții mei. Avem în grijă nu numai oi, dar şi un sanctuar dacic.

- Deci eşti preot deceneu. Te ocupi de temple.

- Întocmai. Veniți afară să le vedeți.

Ieşim în curtea casei. Mai spre creastă se observă nişte construcții.

- Iată acolo sanctuarul nostru, ne arată Florea locul.

Urcăm pe o costişă şi ne apropiem de aria sacră.

- Avem aici un grup de temple dacice pe care le-au făcut străbunii mei, explică Florea. Noi suntem sacerdoți decenei din tată în fiu şi mamă în fiică. Iată acolo templul Zânei Zorilor, al Zânei Izvoarelor, al Zânei Dragostei, al Zeului Dragobete, al Zânei Florilor, al Zeului Marele Lup Alb şi al Zânei Ploilor. Sunt în total 9. Când am preluat eu de la tatăl meu grija acestui sanctuar erau 7. Apoi eu, soția şi băiatul am construit templele Zeului Soare şi al Zânei Lunii, ne arată Florea şi ultimele două construcție.

- Deci ai în grijă toate aceste aşezăminte sacre.

- Eu, soția mea Rodia şi întreaga familie. Suntem toți sacerdoți zamolxieni, dar cei tineri se mai ocupă şi cu îngrijirea oilor.

- Cum se desfăşoară oficierile la temple? îl întreb pe Florea.

- Oamenii care ne vizitează optează să asiste la focul sacru dacic aprins la diferite altare. Unii dintre ei sunt buni cunoscători ai acestor rituale şi vin special pentru un templu anume. Alegerea lor depinde de dorințele care vor să le fie împlinite. Alții ne consultă pe noi preoții. Le recomandăm astfel să participe la ceremoniile focului sacru ținute la templele cele mai potrivite. Îndrăgostiții optează mai ales pentru templul Zânei Dragostei, al Zeului Dragobete sau al Zânei Florilor. Oamenii care vor să dobândească succes profesional vin de obicei la templul Zânei Zorilor. Spiritul zânei îi predispune să se trezească devreme şi să meargă la lucru. Tot ei optează şi pentru cel al Zânei Ploilor care facilitează fertilitatea solului şi abundența materială a oamenilor. Militarii de carieră, soldații, precum şi

oamenii legii, vin de obicei la templul Zeului Marele Lup Alb. Femeile care-şi doresc copii folosesc templele Zânei Dragostei şi cel al Zânei Izvoarelor. În mod obişnuit vizitatorii asistă la focul sacru dacic la două sau mai multe temple. Sunt persoane care vin de departe şi optează chiar pentru toate.

- Cum se desfăşoară un ritual specific la templul Zânei Zorilor, de exemplu? îl mai întreb pe Florea.

- Dimineața devreme, înainte de ivirea zorilor, soția mea Rodia, care este o Zână a Zorilor, merge la templu împreună cu persoanele care vor să participe la ritual. După aprinderea focului sacru se fac invocații şi binecuvântări, unele invocații fiind repetate şi de către participanți. Important este ca cei care asistă la ritual să vadă focul sacru. Ei sunt astfel în contact cu Focul Lui Zamolxe şi prin acesta cu Dumnezeu. De obicei cei care iau parte la ceremonia de la templul Zânei Zorilor merg apoi să asiste şi la cea de la templul Zeului Soare. Este o continuare firească a ritualului după apariția zorilor şi înainte de ivirea soarelui. După cum vezi cele două temple sunt construite unul lângă celălalt. Aceasta întregeşte rezultatele bune obținute de către participanți.

- Deci există şi ritualuri combinate pentru a le mări astfel eficiența, constat eu.

- Exact. Pe de altă parte aici trebuie ținut seama şi de momentele prielnice. La templul Zânei Ploilor, de pildă, este cel mai bine să se oficieze atunci când plouă. După cum observați clădirea, unde se află vatra sacră, este acoperită. Dar alte temple sunt în aer liber precum le vedeți.

- Veniți acum să vedeți templul Zânei Izvoarelor, ne invită Florea.

Păşim într-o incintă care are în mijloc un altar rotund puțin suspendat. Într-un colț curge un izvor. Zidurile sunt făcute din piatră albă, pe laturi se află câteva coloane frumos încrustate. Pereții sunt artistic ornați cu basoreliefuri şi simboluri.

- Este chiar foarte original, îmi exprim opinia.

- Templu acesta este foarte popular, ne explică Florea. Vizitatorii, după ce asistă la focul sacru dacic, beau din apa vie a izvoraşului pe care îl vedeți. Templul îl are în grijă Florentina, una din soțiile băiatului nostru Victor. Ea este o Zână a Izvoarelor, dar şi o Zână a Florilor.

- Deci aceeaşi femeie poate personifica mai multe zâne?

- Desigur. Dacă ea posedă calităţile care definesc zâna respectivă nu există limite.

- Dar veniţi acum şi la templul Zânei Florilor, mai adaugă Florea.

Locul unde intrăm seamănă mai mult cu o grădină de flori. Pe pereţi şi coloane se află motive florale, iar în centru este o mică vatră de foc.

- Aici vatra trebuie să aibe dimensiuni mai reduse, explică Florea. Nu vrem să afectăm florile prin căldură excesivă. Deşi, din când în când, aprindem focul sacru, grădina este cea care crează apropierea de zâna locului. Focul dacic doar facilitează predispoziţia pentru întâlnire cu zâna, adică acel sentiment pe care cineva îl trăieşte ca o experienţă personală. Persoanele care doresc aceasta stau timp de aproximativ 10 minute în prezenţa focului sacru, apoi merg în grădină unde Florentina, Zână a Florilor, face câteva invocaţii. Apoi oamenii sunt lăsaţi singuri în grădină să cunoască spiritul zânei. Astfel ei intră în comuniune cu Zâna Florilor şi primesc inspiraţie.

Facem un mic tur prin grădină admirând varietatea şi frumuseţea florilor.

- Vrem să vedem şi templul Zânei Dragostei, îl rog pe Florea.

Ajungem la o construcţie cu totul de excepţie. Are zidul exterior făcut din piatră roşie, iar în interior se pot vedea picturi murale cu scene erotice. Pe peretele opus intrării se află un basorelief superb cu busturi goale, cel al unui bărbat şi al unei femei. Cei doi se sărută cu pasiune.

- Presupun că numai persoanele adulte îl pot vedea, îi spun lui Florea. Templul este o spendoare.

- Aşa-i, confirmă Florea. Aceasta spun mulţi vizitatori. Templul Zânei Dragostei este îngrijit de Mirela, cea de-a doua soţie a lui Victor. Ea este o Zână a Dragostei şi o Zână a Lunii. Tot aici au loc şi iniţieri cu un caracter mai deosebit. Dragostea dintre o femeie şi un bărbat generează mari împliniri căci senzaţiile înseamnă viaţă. Adevăratele trăiri umane cele mai intense sunt atingerile, mângâierile, cuvintele de iubire, senzaţia de căldură interioară şi euforie, culminând în cele din urmă cu comuniunea trupurilor, a minţilor şi a sufletelor. Pentru noi zamolxienii sexualitatea este de domeniul sacrului.

Revenim în casă. Vreau să am o imagine de ansamblu al utilităţii unui sanctuar aşa de complex ca cel văzut.

- Ce beneficii obțin vizitatorii prin participarea lor la focul sacru de la temple, îl întreb pe Florea.

- Ideile sunt cunoscute. Nu se așteaptă intervenții supranaturale din partea Lui Dumnezeu, ale Lui Zamolxe sau ale zeităților antropomorfe care sunt spirite, ci oamenii primesc inspirație cum să procedeze ca să-și împlinească singuri, dar și cu ajutorul altor oameni și împrejurări potrivite, dorințele pe care și le propun. În trecut religiile, devenite instituții, au denaturat înțelegerea rolului focului sacru. Astăzi, când religiile primitive și violente, precum erau iudaismul, creștinismul și islamismul, au dispărut, nu mai avem astfel de neclarități.

Florea mai pune câteva lemne pe focul vetrei din sufragerie și ne continuăm conversația.

- Aș dori să aflu câte ceva din istorie, îl rog pe Florea. Cum s-a manifestat credința în religii pe la începutul mileniului al III-lea?

- Lumea era aproape să fie distrusă total din cauza religiilor, a îndemnurile lor la intoleranță și violență. Planeta Pământ era tratată precum se tratau oamenii religioși aflați veșnic în dispută între ei. În această manifestare agresivă planeta trebuia să fie învinsă, supusă, controlată și exploatată pentru a-l „ajuta" pe om să-și salveze sufletul. Lumea era percepută din universul îngust al religiilor primitive, care erau eșecuri. Acea omenire aflată într-o criză de conștiință și viziune a pierit sub greutatea iraționalității religioase. Oamenii au înțeles că era nevoie de a repune civilizația pe alte baze spirituale. Treptat s-a dezvăluit adevărul despre acele religii – erau crude și ucideau în loc să salveze. Mai cu seamă istoria religiilor a fost pentru oameni proba cea mai concludentă. Ei au înțeles ce se ascundea de fapt în spatele doctrinelor bolnave, deși vorbele apologeților lor continuau să prezinte înțelepciunea, iubire și smerenia ca ținte și rezultate. Dar faptele nu concordau cu vorbele, astfel adevăratul caracter criminal al acelor religii a fost demascat și oamenii le-au respins văzând dârele de sânge pe care le-au lăsat în istoria lor. Nu erau decât caricaturi ale salvării spirituale – pur și simplu acele religii ucideau precum cancerul, dobândiseră un caracter parazitar pe sufletul omenesc. Cunoscând aceste realități s-a pornit o revoluție a conștiinței și la schimbarea felului în care oamenii priveau lumea și s-a renunțat la religiile crude. Omenirea aceea trebuia să moară pentru ca să se poată naște una nouă.

Universul este conştiinţă şi prin percepţia diferită a timpului creat de o nouă conştiinţă omenirea s-a schimbat.

- Cum s-a manifestat iudeo-creştinismul în ultima perioadă a existenţei sale ca religie? îl întreb pe Florea.

- În spatele crezului se afla în realitate un Dumnezeu al sângelui, al fricii, al urii şi al întunericului, dacă se poate spune că un Dumnezeu adevărat poate întreţine aceste caracteristici. Dar se continua să se ofere iubirea ducând astfel pe mulţi oameni în rătăcire. Cei care credeau în elucubraţiile şi minciunile iudeo-creştinismului ajungeau victime ale sincerităţii cu care Îl căutau de fapt pe Dumnezeul Iubirii. Învăţătura celui mort pe cruce, cea de a întoarce obrazul celălalt celui care te pălmuieşte, era absurdă şi încuraja răul – lumina trebuia să confrunte întunericul nu să se lase stinsă de tenebre. Şi mai dăunătoare era învăţătura de a obţine o iertarea uşoară a faptelor rele prin metoda rugăciunii, fără ca vinovatul să repare consecinţele lor. Această absurditate hrănise de secole corupţia, minciuna şi ticăloşia oamenilor care, după ce înfăptuiau relele, se spovedeau la biserică crezând astfel că erau iertaţi de Dumnezeu, deşi ei urmaseră calea întunericului. Astfel de învăţături ale tenebrelor nu făceau decât să pregătească victime pentru un dumnezeu al sângelui, al sacrificiului şi al durerii. Obiceiul simbolic de a bea sângele şi a mânca trupul celui mort pe cruce era aberant, fiind o formă de canibalism care nu servea cu nimic scopului salvarii sufletului. Venerarea moaştelor, acele cadavre mumificate, natural sau artificial, era stupidă, morbidă, macabră şi grotească.

- Cum s-au produs schimbările?

- Oamenii au înţeles că un nou nivel de conştiinţă umană nu se poate naşte până când nu dispar condiţiile care hrăneau imaginarul religios bolnav creat de forţele întunericului, care existau doar prin lipsa luminii. ***Agonia religioasă, perpetuată de aproape două milenii, precum că sufletul omului poate fi salvat prin jertfa sângelui unui om mort pe cruce a încetat înţelegându-se că această metodă a salvării nu a funcţionat niciodată pentru că sângele ca ofrandă, nu poate salva, ci atrage vărsare de sânge în locul mântuirii****. Generaţii şi generaţii de oameni au pierit în nebunia himerei salvării sufletelor în accepţiunea oferită de dogma religiei iudeo-creştină.*

- Ce s-a întâmplat cu religia hindusă? îl mai chestionez pe Florea. Ce schimbări a avut? Şi ei practicau sacrificiul religios, nu-i aşa?

- Hinduşii au renunțat până la urmă complect la sacrificiul de animale şi flori, după ce au fost răvăşiți de violențe şi moarte. Au înțeles astfel că adevăratele valori spirituale nu se obțin prin sacrificii. India a fost devastată, dar s-a redresat prin renunțarea la sacrificiile religioase.

- Cum s-a menținut iudaismul ca religie?

- Cei de religie mozaică renunțaseră demult la sacrificiul religios. S-au dovedit maleabili de-a lungul istoriei şi în privința noutăților de idei. Salvatorul lor Mesia a sosit într-adevăr, precum se credea de multe milenii, dar după aceea iudaismul ca religie a fost complet diferit. Toate cărțile considerate sfinte au fost abolite şi evreii au creat o nouă scriptură şi un nou templu la Ierusalim. Noul crez, neoiudaismul, a reuşit să-i centralizeze pe evrei, într-o lume la care se visa, dar fireşte cu toate realitățile care eliminau elementul de fabulație din vechea lor scriptură.

- Cum au evoluat marile puteri ale acelor vremuri?

- Datorită controverselor religioase s-au produs distrugeri de neînchipuit. Generații întregi au fost sacrificate unui „Dumnezeu" al sângelui, de o parte şi de alta a taberelor beligerante. Îşi apărau credința în zeul lor sângeros şi ca rezultat – au fost răsplătiți cu sânge. Noi zamolxienii am scăpat la timp de puterea întunecată a unui dumnezeu al durerii care-şi trimisese fiul să moară însângerat. Astfel românii acelor timpuri au evitat atracția distrugerilor şi suferințelor, dar alte popoare au fost realmente măcinate. După acele timpuri omenirea nu a mai revenit la practica sacrificiilor religioase.

Florea ne face un ceai aromat din plante de cimbrişor.

- Haide să mai discutăm despre activitățile voastre curente, propun eu. Ce realizări de excepție aveți la acest sanctuar neodacic?

- Veniți să vedeți, ne invită el.

Ieşim iarăşi în curte şi ne îndreptăm către temple.

- Vă voi arăta ceva cu totul deosebit, ne promite Florea.

Ajungem la templul Zeului Soare unde poarta de intrare se găseşte încuiată.

- Ce se întâmplă înăuntru? îl întreb pe Florea.

- Veți vedea.

Gazda noastră descuie lacătul şi pătrundem în incintă. Înăuntru sunt doi bărbați, unul stă în picioare, iar celălalt este aşezat cu picioarele încrucişate chiar în mijlocul vetrei focului.

- Cel care asistă este Victor, băiatul meu, precizează Florea. Ca preot deceneu el ajută un zamolxian să înfăptuiască Marea Asceză a Focului Sacru.

- Ce înseamnă aceasta? îl întreb foarte curios.

- Veniți mai aproape să vedeți, ne îndeamnă Florea.

Suntem acum în spatele unui zid de unde privim mai atent ce se întâmplă. Un bărbat complect gol este aşezat pe vatra stinsă a focului, dar are în jurul lui patru focuri aprinse fiecare la o distanță de aproximativ 1,5-2 metri de la centru. Este la amiază când soarele dogoreşte cel mai tare.

- Este o tehnică ascetică pe care noi am învățat-o de la indieni, ne lămureşte Florea. Se numeşte şi Asceza Celor Cinci Focuri. Patru sunt focuri ale pământului şi unul al cerului, adică soarele. Sunt puțini oameni care se încumetă să o urmeze, deoarece este periculoasă – unii candidați pur şi simplu mor.

- Ce beneficii poate aduce dacă oamenii riscă aşa de mult ca să o practice?

- Numai o persoană care a înfăptuit-o poate da detalii precise. Eu personal nu am încercat-o, dar din cele aflate de la alții, metoda regenerează corpul transformându-l treptat celulă cu celulă. În mod cert aduce şi rezultatul dobândirii unei conştiințe înalte, focul fiind asociat cu soarele, căldura, lumina şi iubirea. Din câte cunosc eu din istorie foarte puțini oameni au putut împlini acest ritual. Se ştiu cazuri când candidații au murit. Acei asceți zamolxieni care au supraviețuit au realizat apoi în viață fapte de excepție.

- Este impresionant ce aflu, îi mărturisesc lui Florea. Iată că există oameni care riscă orice pentru un ideal.

- Exact. Noi cei care servim aici la temple suntem bucuroşi că această asceză se va încheia cu succes. Cel pe care l-ați văzut în centrul pătratului de foc, Cosmin, o va sfârşi chiar astăzi.

- Cât a durat această asceză? mă interesez.

- Doar câteva zile. Candidatul este cel care decide limitele în funcție de cum se simte. Cel mai important este să nu se grăbească.

- Ce rol are preotul zamolxian în acest caz?

- Supraveghează, în primul rând, şi pregăteşte ceea ce are nevoie ascetul, precum sunt prosoapele muiate în apă, apa de băut şi altele. Tot el poate interveni când observă că ceva nu este în regulă cu omul.

Anumite regimuri alimentare sunt urmate înainte de practică, dar şi mai apoi.

- Deci templul Zeului Soare de aici este folosit pentru aşa practici.

- Doar în foarte mică măsură. Principala lui utilitate este cu privire la zămislirea Fiilor Soarelui. Există un ritual special pentru acest scop. Este foarte popular. Tinerii, băieți până la vârsta de 18 ani, împlinesc această ceremonie după care sunt numiți Fii ai Soarelui.

- Şi fetele?

- Pentru ele există ceremonia de primire a lor în rândul Fiicelor Lunii, tot până la vârsta de 18 ani, aici la templul Zânei Lunii. Amândouă aceste practici sunt rituri de trecere care oferă tinerilor, ajunşi la vârsta maturității, precepte morale, etice şi sociale.

Toți trei revenim în cabană. Întâlnim pe Rodia, soția lui Florea. Bucuroasă ne pregăteşte câteva ceşti cu ceai. Ne întindem iarăşi la vorbă.

- Cum a ajuns spiritualitatea zamolxiană la un aşa rafinament? îl întreb pe Florea.

- Treptat, de-a lungul timpului, am asimilat tot ce era bun din religiile multor popoare şi din alte forme de spiritualitate practicate în lume. Începând cu mileniul al treilea istoria românilor este strâns legată de crearea unei centralități spirituale în Munții Carpați. Am reuşit pe deplin. Popoarele care aveau religii care le predispuneau la suferință, violențe şi rele au văzut exemplul nostru bun şi ne-au urmat. Pas cu pas omenirea s-a vindecat şi pacea mondială s-a instaurat. Tendințele atavice, care erau întreținute de religiile cu caracter primitiv, au fost marginalizate în psihologia umană. Noile spiritualități ale lumii au fost constituite nu numai pe elementul doctrinar, care avea ca esență înțelepciunea, dar şi pe rațiune. Religiile care se bazau doar pe ceea ce scria în cărțile lor considerate sfinte deveniseră anacronisme şi absurdități.

- Cum L-au înțeles oamenii pe Dumnezeu?

- Imaginea Lui Dumnezeu a fost reabilitată. Din stăpânul crud care cerea sacrificiu de sânge în religia iudaică de pildă, sau părintele care-şi sacrifică fiul, ca în cazul creştinismului, sau un dumnezeu care îndeamnă la cucerirea lumii, ca în cazul islamismului, Dumnezeu a fost până la urmă corect înțeles ca însemnând atât înțelepciune cât şi

raţiune. Spiritualitatea zamolxiană s-a întemeiat pe aceşti doi piloni gigantici.

Ne relaxăm pe fotoliile comode. Observ că ceva este în neregulă cu Mitru. Este căzut pe podea şi nu mişcă deloc.

- Ce se întâmplă cu el? le spun îngrijorat.

Mă apropii de el şi constat că a murit. Rodia se grăbeşte să aprindă repede câteva lumânări.

- Îmi pare foarte rău de prietenul meu, le spun. Ce vom face acum? Omul era zamolxian.

- Îl vom înmormânta după ritualul neodacic, ne spune Florea.

Tot el informează oficialităţile că aici a murit un om şi primeşte permisiunea să-l înmormântăm la munte.

- Oficierea trecerii lui Mitru la Zamolxe o va face soţia mea Rodia, hotărăşte Florea. Este preotească decenee.

Cadrul unde ne aflăm acum este schimbat. Suntem într-o poieniţă montană. Mortul este lăsat într-un mormânt săpat. Sunt mâhnit că prietenul meu Florin Şoimariu, numit acum Mitru, ne-a părăsit.

Rodia oficiază trecerea lui la Zamolxe. Acoperim locul cu pământ, apoi Florea cântă o doină din fluier.

- Este un obicei lăsat de la geto-daci, ne spune el. În felul acesta este condus cu bucurie în cer.

Pregătim lemne pentru foc şi le aranjăm grămadă peste mormântul proaspăt. Suntem gata să le aprindem.

- Urmează focul nemuririi dacice, ne anunţă acum Florea. Astfel chemăm sufletul lui Mitru să revină pe pământ.

- Aprinde tu focul, mă roagă Rodia. I-ai fost prieten lui Mitru.

Fac întocmai. Focul creşte în intensitate, pe când Rodia invocă reîncarnarea sufletului celui mort. Prin minte mi se perindă amintirile pe unde am fost împreună cu prietenul meu Florin Şoimariu – întâlnirea noastră în India şi revederile de la Prislop şi Bucureşti. Sunt sigur că aceste rememorări, în prezenţa focului nemuririi, vor grăbi revenirea sufletului lui.

- Cel născut din foc şi piatră şi întors la Zamolxe, să se renască tot din foc şi piatră, concluzionează preoteasa decenee Rodia.

Reveniţi la cabană vreau să ştiu ce va urma:

- Cum se poate renaşte un om din foc şi piatră? îi întreb. Cum veţi proceda în continuare pentru ca spiritul lui Mitru să se încarneze într-un corp omenesc?

- Din când în când vom aprinde focul nemuririi dacice pe locul unde a fost îngropat, mă lămureşte Florea. Astfel că în câteva luni, cel mult câțiva ani, îl vom descoperi în carne şi oase. Sufletul lui poate veni într-un om deja în viață sau în corpul unui copil nou-născut. Aceast ultim caz este mai laborios, necesitând câțiva ani de persistență în practica focului nemuririi dacice pe mormântul respectiv. Dar cu răbdare se poate face totul. ***Reîncarnarea ultimă, cea care sfârşeşte cu unirea sufetului individual cu spiritul înalt al Lui Dumnezeu, reprezintă adevărata semnificație a salvării sufletului unui om****. Dar până atunci putem spune că la sfârşitul fiecărei reîncarnări sufletul este salvat câte puțin.*

- Cum îl voi putea recunoaşte că el este acela când revine? îi întreb.

- Trezirea spirituală făcută prin intermediul focului sacru va permite cuiva să recunoască persoana care s-a reîncarnat. Sufletele oamenilor revin oricum întrupate pe pământ. Ele trebuiesc doar descoperite de cei care le-au cunoscut manifestate în corpurile în care trăiseră. Cât despre naştere şi moarte, noi ne bucurăm la naşterea pruncilor şi suntem mâhniți când moare cineva, dar nu facem din aceasta o tragedie pentru că ştim că acea persoană se va reîncarna. Fiul nostru Victor, de exemplu, este reîncarnarea unui străbunic al meu.

Imaginile din vis dispar treptat şi mă trezesc. Constat că acest periplu morfic mi-a deschis o panorama spirituală impresionantă.

* * *

Cap. 12

Pe Calea Lui Zamolxe

Astă seară, în prezența a 11 lumânări, meditez timp de 10 minute. Somnul mă cuprinde şi visez conştient:

Sunt undeva pe un hol larg în interiorul unei clădiri. Observ că pe uşi sunt plăcuțe inscripționate cu numele unor profesori. Mă aflu deci într-o instituție de învățământ. Citesc pe o plăcuță: Profesor Laurențiu Bălan. Intru. În cameră, la un birou, în spatele unor teancuri de cărți şi dosare, este aşezat pe un fotoliu un domn distins. Îl recunosc imediat.

- Cătălin!

- Nu, nu sunt persoana pe care o căutați, îmi spune el. Numele meu este Bălan, Laurențiu Bălan.

- Domnule profesor, mă scuzați. Fac o confuzie. Pe dumneavoastră vă caut. Vroiam să vorbim.

- Domnule dragă parcă vă ştiu de undeva, dar nu realizez în ce împrejurări. Important este faptul că am o amintire plăcută. Dar, luați loc vă rog!

Mă aşez comod pe unul din fotoliu. Profesorul Bălan ia şi el loc pe un fotoliu alăturat.

- Despre ce este vorba? mă întreabă el curios.

- Să mă prezint mai întâi. Numele meu este Marius Borza. Sunt venit aici pe Pământ de pe altă planetă unde strămoşii mei au emigrat cu sute de ani în urmă. Noi suntem originari de pe aceste locuri, din zona Munților Carpați. Păstrăm încă vie tradiția strămoşească, dar unele obiceiuri au început să se cam piardă. Suntem aşa de departe de locurile noastre de baştină. Iată scopul pentru care sunt venit – pentru împrospătarea credinței noastre aş dori să aflu mai multe informații de aici de la sursă. Mă interesează spiritualitatea zamolxiană a poporului român. Cum au pornit oamenii Carpaților pe acest drum?

- Vreți să aflați cum au păşit ei pe Calea Lui Zamolxe, scris în cuvinte începând cu litere majuscule?

- Exact aceasta doresc. Vă rog să fiți amabil şi să-mi explicați. Ca o primă întrebare: Cum Îl înțeleg astăzi oamenii pe Zeul Zamolxe?

- Zamolxe a fost un om obişnuit care prin puterea înţelepciunii s-a integrat spiritual în Marele Spirit care este Dumnezeu. Zamolxe nu a avut o concepere şi o naştere miraculoase, copilăria i-a fost ca a oricărui copil de dac la acea vreme, nu a fost iniţiat de mic în mistere şi nu a trecut prin suferinţe care să-L determine să pornească pe calea căutării unui Dumnezeu al înţelepciunii. Pur şi simplu Zamolxe a avut o predispoziţie de a căuta misterul existenţei. Pentru aceasta El a călătorit mult prin lume învăţând înţelepciunea de la alte popoare antice şi aducând-o neamului său. Zamolxe a întemeiat nişte legi care au fost menţinute timp de sute de ani sub formă orală de către poporul Său. După moarte, corpul Lui Zamolxe a fost îngropat ca al oricărui om mort al acelor zile şi Zamolxe nu a reînviat. Dar o parte din spiritul Lui treaz a rămas viu să hălăduiască prin Munţii Carpaţi.

- Ce înseamnă spiritul Lui viu?

- Este o existenţă manifestată sau potenţială a Zeului Zamolxe. Ea poate influenţa sufletele oamenilor. Zamolxe nu s-a reîncarnat după moartea Sa deoarece era deja un suflet împlinit, dar prin lumina sufletului Său a adus lumină celor care Îl căutau în Focul Lui Zamolxe, care este foc sacru.

- Ce s-a întâmplat în istorie după moartea Lui Zamolxe?

- Un timp geto-dacii acelor vremuri au continuat să respecte înţelepciunea Lui Zamolxe dar, după înfrângerea lor de către imperiul roman, Zeul Zamolxe a început să fie dat uitării, mai cu seamă de când religia creştină a pătruns pe aceste meleaguri. Treptat, la acea vreme, creştinismul a devenit dominant suprapunându-se peste spiritualitatea nativă a poporului român aflat în gestaţie. Apoi timp de sute de ani poporul a îndurat suferinţa adusă de creştinism care-l ura pe Zamolxe zicându-i zeu păgân. Dar Zamolxe nu fusese uitat cu totul. Rămăsese o rădăcină care, cu toată răutatea creştinismului, nu a putut fi distrusă niciodată.

- Deci poporul, în ciuda tuturor durerilor, nu-şi uitase acel trecut al înţelepciunii învăţăturilor Lui Zamolxe.

- Exact. Apoi pe la începutul mileniului al treilea au fost câţiva istorici hotărâţi care au reînviat dacismul. Odată cu această iniţiativă măreaţă s-a creat nevoia de a cerceta spiritualitatea geto-dacilor. Astfel s-a născut zamolxianismul modern, nu ca o reînviere a religiei vechi, ci ca o renaştere bazată pe noi realităţi sociale. La acea vreme au trăit câţiva oameni cutezători care au chemat Spiritul Lui Zamolxe

să se manifeste în oamenii vii. Aşa s-a creat un curent de gândire raţională care răspundea atât la nevoia de salvare a sufletelor cât şi la cea de mister. Imaginarul colectiv, al oamenilor acelor zile, s-a constituit treptat ca spiritualitate zamolxiană, o viziune de idei teistice aflată cu mult deasupra unei religii obişnuite. Această spiritualitate a prins aripi şi a fost gradat îmbrăţişată de către români, mai ales pentru modul ei raţional şi logic la care se conecta la principiul existenţei numit Dumnezeu.

- Dumnezeu? Cum a fost El prezentat?

- Este principiul organizator şi esenţă a universului sub formă de conştiinţă. Dumnezeu absoarbe sufletele celor care au atins împlinirea în viaţă precum este cel al Lui Zamolxe, de pildă. Zeul geto-dacilor poseda o conştiinţă extinsă. Dumnezeu este conştiinţă existenţială. El se află în parteneriat cu Domnazâna, latura Sa feminină care este conştiinţă potenţială de unde erupe manifestarea în materie. Aceste două aspecte sunt nemanifestate, dar ele pot deveni manifestate în lumea materiei atunci când Dumnezeu coboară în materie sub formă de conştiinţă, precum este cea a Lui Zamolxe de pildă, pe când Domnazâna se manifestă ca Zâna Zânelor, adică Zâna Sânziana, Ileana Cosânzeana, cum este Ea de obicei numită. Toate celelalte zâne sunt aspecte în materie ale Zânei Zânelor, iar zeii ai Lui Zamolxe. În spiritualitatea zamolxiană cei doi sunt priviţi ca zei supremi.

- Ce este omul în raportul lui cu Dumnezeu?

- Omul este, în cauzalitatea existenţei proprii, un spirit provenit din Dumnezeu. Acest spirit se îmbracă cu corp şi minte, ca proiecţii în lumea materiei, devenind suflet uman. În spiritualitatea zamolxiană noi am înţeles cum să fim cocreatori în lumea materiei folosind principiile Lui Dumnezeu, astfel că Omul devine Dumnezeu şi Dumnezeu devine Om, căci omul este o manifestare a conştiinţei. Voinţa Lui Dumnezeu este de fapt voinţa noastră. Credinţa că omul serveşte zeii, sau pe Dumnezeu şi pe alţi intermediari, consideraţi salvatori, a încetat. Astfel oamenii s-au ridicat la nivel de cocreatori cu Dumnezeu. A încetat şi practica rugăciunii ca formă primitivă de a ne raporta la Dumnezeu. Zeul Zamolxe şi Zâna Zânelor au devenit pentru români exemple de urmat calea înţelepciunii şi a frumuseţii vieţii.

- Ce a contribuit mai mult la renaşterea spiritualităţii zamolxiene?

- A fost în primul rând cultul focului sacru dacic. Acest obicei s-a răspândit printre românii religioşi care treptat au devenit spirituali. Ei au constatat că privind Focul Lui Zamolxe, sub formă de lumânări, torțe sau rug, îşi simțeau sufletul ca foc viu în minţile lor şi ei deveneau astfel surse ale unei conştiințe extinse. ***Oamenii ardeau la Focul Lui Zamolxe vălul care îi despărțea de Dumnezeu****. Puterea focului de a transforma materia a fost în acest caz aplicată la suflete deoarece putea schimba o natură esențială. Secretul vieții eterne este în focul sacru prin intermediul căruia sufletele oamenilor se reîntorc pe pământ. Noi românii am înțeles puterea focului şi am deschis o nouă eră în spiritualitatea modernă a acelor zile.*

- Cum au participat bărbații şi femeile la această spiritualitate? mă mai interesez.

Profesorul Bălan îşi amână răspunsul. Se ridică de pe fotoliu şi merge la bucătărioara din cameră. Revine cu două căni cu ceai, apoi continuă:

- Renaşterea zamolxiană a restabilit parteneriatului spiritual masculin-feminin pe cele trei planuri, adică energia masculină şi feminină puse împreună. În primul rând a creat egalitatea între bărbat şi femeie cu privire la salvarea sufletului, apoi pe cea a sacerdoților zamolxieni bărbați şi femei, şi în cele din urmă a clarificat parteneriatului dintre Zeul Zamolxe şi Zâna Zânelor.

- Cum trebuie înțeles parteneriatul dintre Zeul Zamolxe şi Zâna Zânelor?

- Este ceea ce Zamolxe a creat pe când trăia în Dacia antică. Zâna Zânelor trebuie înțeleasă ca personificarea în viață a tuturor aspectelor pozitive pe care omul şi le poate dori. Omul Zamolxe, ca înțelept şi iluminat, a trăit aceasta împreună cu sufletul lui pereche care era Zâna Zânelor personificată fireşte de o femeie. Cei doi erau proiecții de spirite din Dumnezeu şi Domnazâna. La părăsirea lumii, Zamolxe şi sufletul Lui pereche Zâna Zânelor, au revenit în cer unindu-şi spiritele cu cele de unde proveniseră, adică Dumnezeu şi Domnazâna. Misiunea Lor fusese astfel împlinită.

- Cum se face că zamolxianismul a fost apoi în cea mai mare parte uitat? A supraviețuit doar ca religie populară a românilor.

- Misiunea împlinită de Zamolxe şi Zâna Zânelor a avut, la acea vreme, un caracter omenesc. Vicisitudinile istoriei şi perpetuarea întunericului în minţile oamenilor au făcut ca un timp această pereche

ideală să fie umbrită în importanță. Dar apoi lumina celor doi a revenit. Noi de sute de ani avem un cult al respectului pentru perechea ideală Zeul Zamolxe şi Zâna Zânelor, popular numită Sânziana. Purtăm imagini stilizate în fotografii, statuete şi alte moduri de a-I zugravi frumos pe cei doi. Ne raportăm direct la Zeul Zamolxe şi Zâna Zânelor ca intermediari pentru a-L înțelege pe Dumnezeu.

- Cum s-a manifestat creştinismul ortodox românesc în relația sa cu spiritualitatea zamolxiană?

- Sincretismul existent între cele două religii, cea creştină şi cea zamolxiană, a înclinat în timp tot mai mult către zamolxianism, religia nativă a românilor. Treptat instituțiile religioase creştine s-au schimbat preferând să se manifeste din ce în ce mai mult din perspectiva zamolxiană. Astfel unele biserici au fost renovate şi curățite de duhuri ale întunericului şi s-au transformat în temple. La fel s-a întâmplat şi cu mănăstirile care au devenit locuri de refugiu, de meditație şi de învățătură pentru sihaştrii zamolxieni. Suprapunerea parazitară a creştinismului peste zamolxianism, întâmplată pe teritoriul carpato-danubiano-pontic de la Dacia romană încoace, a fost eliminată. Prin ştergerea acestui praf religios a ieşit la iveală frumusețea credințelor strămoşeşti ale românilor. Omul mort pe cruce, ca personaj paradigmatic, a fost gradat înlocuit de Salvatorul real al neamului românesc, Zeul Zamolxe. Credința în salvarea sufletului prin sacrificiul pe cruce a dispărut, salvarea adevărată făcându-se prin înțelepciunea Lui Zamolxe. Astfel neamul românesc a renăscut pe o nouă bază spirituală în care rațiunea a susținut religia neozamolxiană devenită spiritualitate zamolxiană. Dumnezeu a fost curățit de pata de sânge aruncată pe fruntea Sa de către religiile sacrificiului, atât cele antice cât şi cele primitive precum erau iudaismul, iudeo-creştinismul, islamismul şi hinduismul în câteva componente ale sale.

- Cum se practica spiritualitatea zamolxiană şi cum a evoluat ea?

*- **Trezirea conştiinței dacice i-a trezit pe români**. Sacralizarea munților a generat treptat sacralizarea a tot ce era mai jos de ei în arcul carpatin. Prin sacralizarea vieților lor românii s-au vindecat de suferința perpetuă. Treptat au apărut cărțile sacre care ulterior au constituit* Cartea Lui Zamolxe*, codul de legi al spiritualității zamolxiene. În perioada lui incipientă zamolxianismul modern era o religie de familie. Odată cu apariția vetrelor şi altarelor dacice,*

prezente în locuri de atracţie publică în munţi, românii au început să şi le construiască în curţile proprii. Alţii, care nu aveau astfel de condiţii, practicau meditaţia zamolxiană în familie contemplând lumânări aprinse. Pe măsură ce religia iudeo-creştină devenise un subiect social foarte controversat printre români, cei decepţionaţi de salvarea sufletelor prin metoda creştină au început să se trezească la realitate şi astfel s-au apropiat natural de neozamolxianism. Noul crez oferea atât salvare cât şi mister, fiind mai presus de toate raţional. Zamolxianismul vizionar a vindecat opoziţia dintre religie şi ştiinţă rezultând astfel spiritualitatea zamolxiană. Acea distincţie, care se făcea între societatea religioasă şi cea civilă, a dispărut treptat – sacrul s-a îmbinat cu secularul fără ca societatea umană să devină teocratică. Religia a slujit astfel societatea, ci nu invers.

- Care au fost ideile religioase infirmate, cu precădere cele care erau adânc fixate în minţile oamenilor?

Profesorul Bălan enumeră câteva dintre ele:

- Erau acele prejudecăţi în care se zbăteau românii de veacuri. În primul rând a dispărut ideea că Dumnezeu ne iubeşte şi s-a înţeles cu claritate că Dumnezeu ca principiu al existenţei nu se poate preocupa de aşa ceva. De asemenea nu s-a mai crezut în destinul inefabil, în baterea în cuie a vieţii cuiva, şi în fatalism de orice natură. Aceste prejudicii erau susţinute de religiilor primitive care nu dădeau omului decât o singură şansă a salvării sufletului. S-a abolit ideea de sfârşit al lumii. Au dispărut complicaţiile rituale. Spiritualitatea zamolxiană nu are grade încâlcite ca trepte de iniţiere sacerdotală, aşa cum se întâmpla la religiile vechi, ci fiecare persoană reprezintă un univers specific. Nu există profeţi, ci oameni înţelepţi care au ajuns la o percepţie deosebită a realităţii. Acele „minuni", precum erau numite fabulaţiile vindecărilor miraculoase în iudeo-creştinism, învierea din morţi, mersul pe apă, toate ideile care sfidau legile naturii, au fost categoric respinse.

- Cum va evolua în viitor spiritualitatea zamolxiană? Către ce ne îndreptăm ca umanitate?

- Spiritualitatea zamolxiană a luat naştere prin puterea creatoare a unor minţi puternice. Ea reprezintă un imaginar la care se raportează românii generaţie după generaţie în armonia şi raţionalitatea pe care s-au pus bazele acestui imaginar. Desigur că în ultimă instanţă totul este o creaţie a minţii umane, ca o realitate izvorâtă din puterea

conştiinţei. Acea conştiinţă cosmică face Creatorul una cu creaţia Sa în conştiinţă. Cât priveşte direcţia în care ne îndreptăm ca umanitate, un filon genetic nou este prezent acum printre oameni. Evoluăm către o nouă specie umană mai dezvoltată decât actualul Homo Sapiens.

Mă trezesc. Din peregrinările mele în vise am aflat că poporul zânelor şi zeilor s-a ivit din foc şi piatră purtând în inimi focul viu al Lui Zamolxe. La Focul Lui Zamolxe ardem vălul care ne desparte de Dumnezeul Iubirii. Am aflat în vise că aceasta a devenit o realitate existenţială în era zamolxiană

Îmi amintesc un poem al Zânei Pădurii. Iată cum pornim şi ne propunem să conştientizăm cu înţelepciune, la începutul secolului 21, viaţa noastră din foc şi piatră, viaţa când e soare:

Eu sunt

↓
Sunt zâmbet de mare
şi mângâi hotare.
Sunt ochi de pământ
şi învăţ tăcând.
Sunt suflare de vânt
şi-mprăştii cuvânt.
Sunt pădure de taină
şi ca veşnică haină
a măicuţei pământ,
verde crud îmi e sfânt.
Sunt rază de soare
pe drumul de vale.
Sunt dor de lumină
din marea grădină.
Sunt arc de culoare
curcubeu de floare.
Sunt dansul de fluturi,
zâmbetul când te bucuri.
Sunt pană de vultur
şi-ncerc să mă scutur
de somnul din mine,
de norul ce vine.
Sunt floare de colţ
şi visez să m-agăţ
de stânca din gând
spre care m-avânt.
Sunt cuget adânc
ce-ncerc să cuvânt
aşa cum e legea,
aşa cum e sfânt.
Sunt basm de iubire
născut din trăire.
Sunt cuvânt rostit
din suflet rodit.
Sunt pace pe nor
şi zbor de cocor.
Sunt cupă de zori
minune din flori.
Sunt rouă pe nufăr
şi-aleg să nu sufăr.
Sunt cetate de dac
şi lupt să fac pact
cu lumea din mine
prin taine divine.
Sunt susur de ape,
comori îngropate
cu zâmbet pe buze
şi cântec de muze.
Sunt munte etern,
o doină ce chem
mioare din lume
ce vor să-şi cunune
zăpada din ele
cu lumina din stele.
Sunt clinchet de-argint
şi pornesc să colind
în sufletul meu
sclipiri să aprind.
Sunt izvor de speranţă
şi-mplinire în viaţă,
căci găsit-am în Mine
Divinul din Tine.

De acum înţeleg că existăm prin tot ceea ce percepem cu mintea trează. Învăţăm să descifrăm mesajele naturii. Putem trăi mental

frumusețile lumii şi atunci când aprindem sclipiri în suflet vom descoperi latura divină în fiecare om pe care îl întâlnim.

Mă încearcă amintirile. Am pornit pe Calea Lui Zamolxe din India, din Valea Zeilor. Spiritul lui Deceneu a revenit în Munții Carpați şi zeul străbunilor noştri geto-dacii, Zamolxe, s-a apropiat tot mai mult de neamul Său. Apoi din ce în ce mai multe suflete ale străbunilor au revenit la matca lor dacică prin puterea focului sacru. Au apărut personificările zânelor, ele fiind trimise ca mesagere ale Lui Zamolxe. S-au construit câteva vetre sacre dacice moderne. Există parteneriatul sacerdotal masculin-feminin prezent într-un cler deceneu incipient. Noi, cei ce suntem din Carpați, ne trezim la o nouă realitate a vieții însoțiți de **Dumnezeul Iubirii** – avem şi viziunea viitorului. **Suntem pe Calea Lui Zamolxe, Calea Înțelepciunii, şi vom dăinui cât lumea**.

Octavian Sărbătoare,
25 decembrie 2009, Moş Crăciun,
Sărbătoarea Lui Zamolxe,
Zeul străbunilor românilor,
Sydney, Australia

☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼

Cuprins

Prefață	4
Cap. 8 – O lume nouă	5
Cap. 9 – Iubire sânziană	19
Cap. 10 – Oameni din trecut şi viitor	32
Cap. 11 – Născuți din foc şi piatră	41
Cap. 12 – Pe Calea Lui Zamolxe	52

Alte scrieri de Octavian Sărbătoare:

Cărți în limba română la Editura IRECSON, Bucureşti, România:

Iubire în India şi *Mesagerii iubirii* (Bucureşti: Editura IRECSON, 2009). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Cărți în limba română la Editura Flori Spirituale, Deva, România:

India puterilor magice – Vol. 1 (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade.

Jivanmukti: Calea eliberării spirituale în viață (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Iubire în India (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Spirit şi iubire în India – Vol. 1 (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Yoghinii Indiei – Vol. 1 (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Iubire în India (continuare) (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Aşteptând Salvatorul Lumii în India (Partea întâi) (Deva: Editura Flori Spirituale, 2008).

Din înțelepciunea hindusă: Yoga Sutras – Aforisme Yoga (Deva: Editura Flori Spirituale, 2008).

Pe calea lui Zamolxe – Trezirea strămbunilor (Deva: Editura Flori Spirituale, 2009).

Cărți în limba română la Sarbatoare Publications, Sydney, Australia:

Din înțelepciunea chineză: Tao-te Ching – Cartea Căii şi Puterii (Sydney: Sarbatoare Publications, 2005).

Din înțelepciunea hindusă: Yoga Sutras – Aforisme Yoga (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Gândeşte bine, vorbeşte frumos, fii drept – Cugetări (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

În căutarea lui Dumnezeu – India – Vol. 1, Vol. 2, Vol. 3 (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

India puterilor magice – Vol. 1 (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Yoghinii Indiei – Vol. 1 (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

India nemuritoare (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

Soseşte Salvatorul Lumii – Vol. 1, Vol. 2 (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Spirit şi iubire în India – Vol. 1 (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Iubire în India – Ediție completă (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

Jivanmukti: Calea eliberării spirituale în viață (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

Mesagerii iubirii: Ecouri la proza romantică Iubire în India (Sydney: Sarbatoare Publications, 2008).

Pe calea lui Zamolxe – Trezirea strămbunilor (Sydney: Sarbatoare Publications, 2009).

Pe calea lui Zamolxe – Renaşterea neamului românesc (Sydney: Sarbatoare Publications, 2009).

Books in English

Awaiting the World Saviour in India: Basic Scriptural References, and Modern and Contemporary Perspectives (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Awaiting the World Saviour in the Middle East: Basic Scriptural References, and Modern and Contemporary Perspectives (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Hermeneutics of the Sacred: An Introduction to Mircea Eliade's Phenomenological Approach to the Study of History of Religions. (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

From St. Augustine to Samuel Huntington: A Study of Just War Tradition, Human Rights and the Clash of Civilisations (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

Long Road to Peace: Studies in International Regional Conflicts (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

Love Story in India: *Mircea Eliade birth centenary volume – Romantic prose* (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

A Sanskrit Dictionary of Spirituality: *Scholar's Terms* (Sydney: Sarbatoare Publications, 2009).

COLECȚIA DECENEU

ISBN 978-0-9807337-1-6

SARBATOARE PUBLICATIONS